V A T R A

FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE
(Impresso come manoscritto)

Aprilie,1952 II,4 R O M A

C R I S T O S A Î N V I A T !

DIN PROHOD. Starea I: În mormânt,viață,pus ai fost,Cristoase,și s'au spăimântat oștirile îngerești;plecăciunea ta cea multă prea mărim.
- Pământul de frică s'a clătit,Cuvinte, și-încă soarele lumina sa și-a ascuns, apuind Tu,Ziditorul,sub pământ.

Starea II: Cuvine-se dar să mărim a Ta'ngropare Doamne,că cu patimile Tale ne-ai scos din iad,și din stricăciune toți ne-am mântuit.
- Iadul s'a'ngrozit,dătătorule de viață Doamne, dacă s'a văzut prădat de averea lui,și'nviați pre morții cei din veac legați.

Starea III: Neamurile toate laudă'ngropării ți-aduc Cristoase al meu.
- Bine-a zis psalmistul: groapă-adâncă este gâtlejul jidovilor.
- Primăvară dulce,fiul meu cel dulce,frumsețea unde ți-ai pus!
- Robilor tăi,Maică,dă-le ca să vază'nvierea Fiului Tău.

A X I O N. Îngerul a strigat cei pline de dar: Curată Fecioară,bucură-te! Și iarăș zic:bucură-te,că Fiul Tău a înviat a treia zi din mormânt,și pre morți i-a ridicat. Popoare,veseliți-vă! Luminează-te,luminează-te,noule Ierusalime:că slava Domnului peste tine a răsărit.Saltă acum și te bucură Sioane! Iar tu,curată Născătoare de Dumnezeu,veselește-te întru învierea Fiului Tău.

INVIERE. Patimile lui Cristos m'au cutremurat întotdeauna.Nu pentru suferința Lui.Așa era hotărît,ca El să fie jertfă expiatorie; și împotriva unei hotărîri luate acolo Sus,nu putem nimic. Dar pentru singurătatea Lui.Pentru lipsa noastră,dela veghea Lui însângerată. "Cristos va fi în agonie până la sfârșitul lumii;în tot acest timp să nu dormim". Înaintea lui Pascal ne-o spusese însă El: "stați și vegheați!" Am stat. Dar nu am veghiat.Am stat obosiți și pasivi,atunci când El se ruga. Se ruga nu pentru noi,desigur,ci pentru El. Dar pentrucă să aibă destulă putere în clipa jertfei,care totuș pentru noi se împlinea.

Noi stăm să adormim.Și asta e un păcat.Dacă Dumnezeu se îndură, mântuirea vine ori cum.Pentrucă Dumnezeu poate ori ce.Dar așteptarea e totuș o condiție a mântuirii.Așteptarea activă care,altfel,se zice desnădejde.Și care e cea dintâi datorie a noastră.Dela care lipsind,cădem în cel mai greu păcat:ispita desnădejdii. Nu ne mântuim prin vrednicia noastră,ci prin îndurarea lui Dumnezeu care hotărăște într'un fel sau altul jertfa mielului,suferința lui Cristos pentru noi.Dar prezența noastră activă la această jertfă ușurează suferința lumească transfigurând-o.E deci în datoria noastră de a fi prezenți prin nădejde,un act de îndurătoare simpatie;și de sprijin.Sprijin de care ori cine are nevoe.Căci s'a spus: pentru Însuș e trist când oamenii își întorc dragostea dela El.

Să nădăjduim deci:mărturisind nădejdea prin prezența noastră la jertfa mielului.E cea dintâi datorie,pentrucă numai prin această jertfă a fost făcută cu putință mântuirea,și pentrucă,în afară de noi,jertfa e îndestulătoare pentru mântuire. Cristos adevăratul Dumnezeu cu moartea Lui călcând și înfrângând moartea noastră,nu a sfărâmat numai,atunci,porțile iadului,silindu-l să-și verse morții - dar a asigurat prin jertfa Lui învierea noastră.

Nu știu de ce sunt așa de trist când mă gândesc că oamenii își închipue azi că totul e prefigurație și simbol! Cristos a murit pe cruce.Cu adevărat. Și a înviat a treia zi.După trup.Cu adevărat. Deschizând pentru noi porțile raiului,când,prin moartea Lui,vom învia noi înșine cu adevărat,din morți.

De aceea nădăjduesc. Și,mărturisind un botez,întru iertarea păcatelor, aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie!

Nae Ionescu

ÎNVIEREA DOMNULUI. ..Ci Iisus,strigând încă odată cu glas mare,şi-a dat duhul.Şi iată,catapeteasma templului se sfâşie în două,de sus până jos,iar pământul se cutremură şi stâncile se despicară.Mormintele se deschiseră şi multe trupuri ale sfinţilor adormiţi se sculară.Şi ieşind din morminte,după învierea lui,intrară în cetatea sfântă şi se arătară multora.Iar sutaşul şi cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus,văzând cutremurul şi cele ce s'au făcut,s'au înfricoşat foarte şi au zis:Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu era acesta! Şi erau acolo multe femei,privind de departe..

Iar în amurgul zilei,veni un om bogat,de fel din Arimateia,cu numele Iosif,care era şi el ucenic al lui Iisus.Acesta,ducându-se la Pilat,a cerut trupul lui Iisus.Atunci Pilat a poruncit să i se dea.Iar Iosif,luând trupul,l-a înfăşurat în giulgiu curat de in,şi l-a pus într'un mormânt nou al lui,pe care-l săpase în stâncă.Apoi a prăvălit o piatră mare la uşa gropniţei şi s'a dus.Iar acolo era Maria Magdalina şi cealaltă Marie, stând în faţa locului unde l-au îngropat.

A doua zi,care este după Vineri(Sâmbătă),s'au adunat mai marii preoţilor şi Fariseii la Pilat.Şi i-au zis: Doamne,ne-am adus aminte că acel amăgitor a spus,fiind încă în viaţă: După trei zile mă voi scula.Deci porunceşte ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi,ca nu cumva ucenicii lui să vie şi să-l fure şi să spună poporului: S'a sculat din morţi. Şi va fi rătăcirea din urmă mai rea decât cea dintâi. Ci Pilat le-a grăit: Aveţi păzitori;mergeţi şi întăriţi cum ştiţi. Iar ei,ducându-se,au întărit mormântul cu pază şi au pecetluit piatra.

Târziu,Sâmbătă noaptea,când se lumina de ziua întâia a săptămânii,a venit Maria Magdalina şi cealaltă Marie,ca să vadă mormântul.Şi iată s'a făcut cutremur mare,că îngerul Domnului,pogorînd din cer,a venit,a rostogolit piatra şi a stat deasupra ei.Şi înfăţişarea lui era luminoasă ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca omătul.Şi de frica lui s'au cutremurat străjerii şi s'au făcut ca morţi.Iar îngerul,vorbind femeilor,le-a zis: Nu vă temeţi voi,că ştiu că pe Iisus cel răstignit îl căutaţi.Nu este aici,că s'a sculat precum a zis;veniţi de vedeţi locul unde a zăcut. Duceţi-vă degrabă şi spuneţi ucenicilor lui că s'a sculat din morţi şi iată merge înaintea voastră în Galileia;acolo îl veţi vedea.Iată v'am spus vouă.

(Din Evanghelia după Matei)

STRIGĂTURI

Eu la joc, mândra la joc,
Turtoiul de Joi în foc.
- Arză-te focul, om drag,
De mână mă duci în iad.
- Ba eu nu te duc de mână
Că tu vii de voie bună

Zis-a hâda că-mi va da
Şase boi d'o voi lua;
Şase boi ai hâie'mi plac,
Dar cu hâda ce să fac?

Nu te ţinea,bade,mândru,
Că la tine nu mi-i gându';
Că eu bade's învăţată
Să mă duc cu junci la apă;
Dar la tine ce-oiu mâna?
Mâţa şi pe mumă-ta?

Frunză verde ca iarba,
Am o mândră frumuşea;
Am avut şi doi purcei,
Şi-au murit de groaza ei.

Cine-şi teme nevasta,
Facă-şi gard în jur de ea,
Tot cu pari de stejari,
Cu grădele de arţari
Cine vrea, tot că i-o ia.

De s'ar ţese pânza'n pat
Colo sus lângă bărbat,
Toate-ar fi de măritat;
Dar se ţese la război,
Cu necaz şi cu nevoi.

Seara lângă lumânare,
Mi-a părut toanta o floare;
Dimineaţa, la spălat,
Mă mir cî nu m'o mâncat;
Avui un viţel bălţat,
Şi-o fugit pîn'o crăpat.

Badea numai cisme are
Şi se ţine grozav mare;
De-ar avea şi cioareci noi
Nici n'ar vorovi cu noi.

(Din volumul "FĂRĂ ŢARĂ")

PĂŢANIE. O bătrânică de lângă Craiova, Zena Popescu, s'a plâns la poliţie de furtul unicei sale capre. Înduioşaţi, miliţienii i-au promis că vor face cercetări, ba că vor aviza chiar radio Bucureşti,ca să dea un anunţ. Biruită de atâta bunătate,mătuşa i-a rugat atunci să dea anunţul mai bine la "Vocea Americii",ca să audă mai multă lume.. ..Şi aşa, pe lângă capră,şi-a pierdut şi libertatea,fiind deportată la muncile de la Canal - ne informează A.R.I.

Cititorilor "Vetrei". CRISTOS A ÎNVIAT!

II. MARTURISIREA SAU RESTABILIREA UNUI ADEVAR!

De aproape un an de zile,"VATRA",făcând recenzia cărţii Părintelui Palaghiţă "Garda de Fer",şi însuşindu-şi o seamă de păreri din acea carte, păreri care de altfel circulau de foarte multă vreme dela om la om,acuză conducerea legionară de după arestarea Căpitanului de un însemnat număr de greşeli grave,săvârşite împotriva Legiunii însăşi!

Personal,nici astăzi nu ştiu bine,cine şi cum s'a constituit în conducere legionară imediat după arestarea Căpitanului şi a celorlalţi legionari închişi la Ciuc. Convingerea mea însă este că,după arestarea Căpitanului,din Aprilie 1938 şi până astăzi,nu poate fi vorba despre o conducere legionară prezentă şi activă pe tot întinsul Mişcării Legionare. În cele trei luni de zile din 1940 deabia s'a ajuns la regăsirea,numărarea şi începutul unei organizări,şi punerea în ordine a lumii legionare supraexcitată de atâta suferinţă şi nedreptate din trecut.

O asemenea lipsă de conducere s'a petrecut şi pe vremea Căpitanului, în 1933 şi 1935,când guvernul liberal îşi pusese în gând să lichideze Mişcarea Legionară. "Prin întunerecul şi necunoscutul acesta - scria Căpitanul în Martie 1935 - lipsiţi de orice îndrumare şi directivă,păşesc zeci de mii de legionari,conduşi numai de instinctul lor sănătos,de onoare şi credinţă neşovăitoare în biruinţa steagului legionar.. Ce altă organizaţie,în lume,nu din România,putea să se menţină în aceleaşi condiţii,cu adevărat infame?.. Toată lumea contra noastră!"

Când spunea însă Căpitanul aceste lucruri,se referea numai la lipsa unei conduceri centrale pe Legiune,nu şi la lipsa acelui minimum de conducere fracţionată pe seama ierarhiei legionare,care pleca de sus,dela Căpitan,şi se întindea în descreştere până la periferia Legiunii. Exact ca într'o încleştare de forţe armate într'un război,răspunderea faţă de oameni,faţă de obiectiv şi faţă de onoarea şi însăşi fiinţa Legiunii era împărţită proporţional pe umerii ierarhiei legionare,pregătită anume pentru împrejurări grele şi nu pentru defilara la sărbători naţionale.

Fără îndoială că mersul înainte în condiţii de prigoană sângeroasă este un semn de mare sănătate morală,şi dovada unei convingeri căreia nici moartea n'are ce să-i mai facă; totuş în asemenea împrejurări se pot înregistra şi greşeli mari,alunecări,căderi şi pierderi dureroase. Iar greşelile,păstrând şi ele o ierarhie în raport direct cu poziţia în Legiune a celui ce a greşit,şi mai ales faţă de ce,anume,a greşit,pot să aducă atâta rău,încât să ameninţe la un moment dat însăşi fiinţa Legiunii.

Legea răspunderii legionare pentru iniţiativa luată şi acţiunea întreprinsă a fost însă,întotdeauna,o puternică frână atât pentru firile prăpăstioase,cât şi pentru ambiţiile nemăsurate. "Vom scoate însă,noi legionarii - scria Căpitanul în circulara sa despre pedeapsa legionară - vom scoate un alt om,pe care îl vom opune omului laş,omului vechiu,şi care va zice: "Răspund!"- Şi se merge aşa de departe cu această răspundere, încât legionarul nu răspunde numai faţă de şeful său,de camarazii şi prietenii săi,ci şi faţă de lumea din afară; iar şeful,la rândul său,răspunde şi plăteşte şi el,când greşeşte,exact ca orice legionar.Amintesc,spre exemplu,cazul cu alegerile din 1937,când mai mult lumea din afara Legiunii,decât legionarii,socotea înţelegerea cu N.Ţărăniştii o mare greşală politică. "Cred că e drept - declara public Căpitanul - dacă cer să fiu pălmuit la urmă,chiar de aceşti domni,şi bătut cu pietre <u>după ce se va dovedi greşala tactică pe care am făcut-o</u>".Iar într'o altă împrejurare, când un fost prieten îl înjura în conferinţele sale,Căpitanul scria legionarilor: "Nu este d-lui vinovat.<u>Eu sunt vinovat şi merit pedeapsă</u>.Pentrucă am acordat prietenie unui om fără ca să-i fi studiat suficient caracterul.. <u>Să mă lăsaţi să-mi suport în linişte deplină pedeapsa păcatelor mele</u>".

Şi acum să revenim la greşelile noastre,săvârşite individual,în grup, sau în rênd si în frunte cu d-l Horia Sima. Şi trebue să recunoaştem că, oameni fiind,am greşit:mai mult sau mai puţin,într'un fel sau altul,am greşit cu toţii.Nu văd pe nimeni,până acum,care ar putea lua piatra de jos,ca s'o arunce în capul fratelui său de suferinţă,de credinţă şi năzuinţă.

Da,am uitat să precizez mai către început că,vorbind noi despre greşeli şi răspundere,să nu se grăbească să bată din palme adversarii Legiunii,ce şi-au luat sarcina înregistrării greşelilor şi a corectării noastre,uitând de ei şi de păcatele lor;căci nu este vorba de greşeli,pentru care am plătit cu vârf şi îndesat în faţa justiţiei,prezentându-ne de bu-

nă voe, chiar și atunci când justiția era moartă și intrată în putrefacție, ci este vorba de greșeli legionare. Adică, o afacere familiară, scoasă în lume tot dintr'o greșală.

Spuneam în articolul trecut că "numai lipsa de atenție sau întârzierea peste măsură din partea celor cu răspundere în sânul Legiunii de a fi prezentat lumii, în mod oficial, punctul de vedere legionar asupra acelor tragice evenimente" scuză atât "VATRA" cât și pe Păr. Palaghiță de a fi pătimași, pe alocurea, cu scrisul lor despre Legiune și legionari! În câteva cuvinte, trebue să spunem că s'a făcut marea greșală de către conducerea legionară de a trece peste oameni, vii sau morți, peste fapte și împrejurări, fără cuvenitul respect moral și istoric. Amintesc, aci, un exemplu tot din vremea Căpitanului: deoarece lipsise din văzul și știrea legionarilor aproape trei luni de zile, cât a stat deoparte, de la 10 Dec. 1933 și până în Martie 1934 (când s'a prezentat de bună voe în fața justiției pentru procesul I.G.Duca), la puțină vreme după terminarea procesului Căpitanul a chemat rând pe rând, la București, pe șefii de județe, grade și chiar simpli legionari, spre a le arăta și a le povesti personal pe unde a stat, cu cine și cum a trăit și ce-a făcut în cele trei luni de zile de viață retrasă din calea primejdiei liberale.

Ori, după Căpitan s'a făcut greșala de a se merge cu Legiunea înainte pe întunerec și de-a ascunselea, chiar și când nu mai era nevoe, fie din obicei, fie din joacă de-a secretul, sau, ceva mai rău, dintr'un început de sentiment de afacere personală. S'a mers cu răni sufletești necercetate, neîngrijite, sau cu dispreț și ură tratate; cu oameni sacrificați, rătăciți, sau părăsiți pe drumul luptelor și reluați după împrejurări și numai la nevoe. Am putea spune că nu s'a mai petrecut regăsirea de altă dată, întragă și caldă, ca într'o bună familie, unde nu se pot petrece nici lucrături meschine, nici rupturi și nici ură de moarte.

Dar ceia ce a constituit subiectul principal al răscolirilor din "VATRA" a fost acțiunile săvârșite după arestarea Căpitanului, cu interpretările cunoscute. Pentru a ne lămuri cât mai bine, trebue să admitem că acțiunile sunt și ele de mai multe feluri: acțiuni care trebuesc neapărat făcute; acțiuni făcute cu orice risc, cu prețul vieții; acțiuni neserioase, acțiuni de oameni disperați, de nebuni, de agenți provocatori, și așa mai departe. Într'un cuvânt vreau să spun că, după intrarea Căpitanului și a celorlalți fruntași legionari în închisori, cei liberi trebuiau să facă, totuș, câte ceva. Adică să nu intre să stea la "cinci metri sub pământ", dar nici să facă orice nebunie, numai pentru a face ceva.

"Deacea toată admirația mea - scria Căpitanul în "Însemnările" sale dela Jilava, referindu-se la cei ce l-au ajutat în proces - toată admirația mea pentru acest tineret eroic, care nu s'a plecat în fața nici unei amenințări, care a riscat, care a înfruntat furtuna".. Iar în altă parte, tot în "Însemnări", scrie: "admirația mea.. și pentru toți ceilalți ce ați fost nedeslipiți de mine, ce ați muncit, ați alergat, v'ați sbătut și ați tremurat așteptând dreptatea".

Așa dar, pregătirea procesului Căpitanului și al celorlalți legionari de prin închisori și lagăre, contactul și grija pentru cei din închisori și lagăre cu hrană, îmbrăcăminte, medicamente, etc., contactul și îngrijirea de familiile celor închiși, și, mai presus de toate, urmărirea și răsturnarea tuturor înscenărilor de acțiuni făcute de poliție pe seama Legiunii, toate acestea trebuiau făcute, și făcute, înfruntând furtuna. Și să nu uităm că și pentru asemenea acțiuni au fost împușcați, gâtuiți și arși de vii, zeci de legionari.

?

Coincidența asasinării de legionari cu niște acțiuni făcute de legionari pe afară? Nu are nici o explicație și justificare, când cel care asasinează este un nebun, un rege nebun! Și apoi, chiar și asasinatele unui nebun se pot explica și justifica, și coincid întotdeauna cu ceva. Și anume: explicația și justificarea că asasinul e nebun, și coincidența că s'a întâlnit cu victima în drum. Tăerea capului Sf. Ioan Botezătorul a coincis cu aniversarea zilei de naștere a lui Irod și cu plăcerea Irodiadei de-a avea în dar, pe tipsie, capul sfântului din temniță. Iar sângeroasa persecuție creștină, deslănțuită de un alt nebun, Neron, a coincis cu plăcerea lui de-a da foc Romei spre a-și da seama cam cum s'au petrecut lucrurile când a ars Troia. Dar cine ar putea spune că n'au fost și asasinate de legionari făcute cu ocazia unei aniversări sau a unei orgii petrecute la Palatul Regal sau pe Aleea Vulpache?

Deaceea, fără ordin și fără organizare, "la teribila veste - cum scrie "Vatra" despre vestea asasinării Căpitanului - lumea năvăli mută pe străzi.

studenții lăsau cursurile; elevii, cu ochii roșii de plâns, întrebau cu aviditate de pistoale".

Ca să nu se creadă că ocolesc ceva, sau că apăr pe cineva, mă opresc și asupra gravelor acuzații ce se aduc d-lui Horia Sima, și anume de a fi scos Legiunea din făgașul său, pe care a fost fixată dela începuturile ei, adică de a fi împins-o spre acțiuni teroriste și de provocare; de a fi schimbat scopul educativ al Legiunii cu alergarea după putere; de a fi alunecat pe panta partidelor unice, greșală pe unde s'a strecurat mai apoi tot răul ce s'a petrecut: adică alunecarea legionarilor din Legiune în câmpul adversarului, cu însușirea dela adversar a obiectivului, a sistemului său de organizare și metodei lui de lucru. Ei bine, nici chiar acest soiu de acțiuni nelegionare, făcute însă de legionari, nu vom face greșala de a le amesteca și judeca în legătură cu asasinatele lui Carol II. Asupra acțiunilor de care am amintit mai sus, fără îndoială că, așa cum se face cu orice acțiune și inițiativă a oricărui legionar, indiferent de gradul și funcția ce ar avea-o, avem dreptul, din punct de vedere legionar, să le privim, să le judecăm și să ne pronunțăm asupra lor și a oamenilor ce le-au săvârșit, spre a nu se mai greși dacă sunt greșeli, spre a ne descoperi și a ne strânge mâna cu frăție când lucrul se dovedește bine făcut. Și devine de prisos orice discuție și amintire când cel care a greșit iese în față și spune, cum spunea Căpitanul: "Răspund!", sau "Lăsați-mă, să-mi suport în liniște deplină pedeapsa păcatelor mele!"

În treacăt vorbind, socotesc, mai întâiu, de prisos ca cineva să se mai întrebe dacă a fost dată acoperirea Căpitanului pentru asemenea acțiuni. Eu cred ceva mai mult: că n'a fost nici vorbă de-o anumită libertate de acțiune, în care să se poată oarecum încadra și acoperi soiul acesta de inițiative și acțiuni.

Apoi, că e de prisos, de asemenea, de-a mai cerceta să vedem la responsabilii de aceste inițiative și acțiuni, în afară de buna lor credință, pe care personal nu le-o contest, de-a vedea capacitatea lor de inițiativă și de conducere, puterea de înțelegere și de adaptare pe teren la mișcările adversarului fără să fie uitați oamenii și scopul final al Legiunii; și e de prisos, pentrucă recunoașterea greșelilor o facem cu toții, într'o formă impresionantă: "Naționaliștii - spune d-l Horia Sima în cartea sa "La destinée du Nationalisme", socotind încă, Mișcarea Legionară, drept un partid naționalist - naționaliștii trebue să recunoască că s'au lăsat seduși de mirajul puterii eterne, că au cedat acestei ispite proprii unei lumi de ură și de negație.. Preocuparea de frunte a naționalismului trebue să fie educația maselor și nu cucerirea puterii!" Iar în altă parte, în aceeași carte: "E de dorit, în mijlocul haosului agitațiilor actuale, de-a urca la izvoarele naționalismului, cu scopul unic de-a repara greșelile".

La acestea, și la alte dovezi din declarațiile făcute de ani de zile în urmă, putem adăoga faptul pe care d-l Horia Sima l-a făcut ca pe ultimul act potrivit poziției sale de conducător, de unul singur, al Legiunii, dizolvând Legiunea cea transformată în partid unic la 14 Septembrie 1940. A comunicat apoi Regelui acest lucru, deoarece prin Decret Regal se făcuse acea transformare a Legiunii în Partid Unic, și s'a așezat singur și cu a sa voință în rând cu ceilalți legionari. Bine înțeles, cu stima și onoarea, pe care i-o datorim, după regula legionară, ca fostului nostru șef. "Singurul titlu ce mi l-am păstrat -scrie d-l Horia Sima, Regelui- este acela de simplu luptător pentru libertatea și drepturile poporului nostru, și cu această calitate, pe care nu mi-o poate ridica nimeni, mă prezint și în fața Majestății Voastre". (24 Aprilie 1949)

Așa stând lucrurile, atacurile împotriva d-lui Horia Sima, fostul nostru șef, ca și discuția greșelilor din trecut, nu fac decât să întrețină o discuție fără rost, agitații care ar putea să ne sustragă, în parte, dela marea preocupare a ceasului de față!

Pe de altă parte, d-l Ilie Gârneață, invitând la 30 Noembrie 1951 pe legionarii din Buenos Aires la parastasul făcut întru pomenirea Căpitanului și a tuturor legionarilor căzuți pentru neam și cruce, - vorbind și dânsul despre greșeli, și încercarea ce trebue s'o facem de a ieși de sub povara lor, spune între altele: "Cu gândul la El, să medităm în ziua aceasta la toate greșelile noastre și să rechemăm din adâncul sufletelor noastre toate sentimentele care ne-ar putea apropia pe unii de alții, înlăturând toate resentimentele care ne despărțesc sau ne depărtează".

De aceea cred că a sosit ceasul în care să ajutăm cu toată sincerita-

ţea şi dragostea noastră legionară la găsirea drumului pe care să mergem toţi legionarii înfrăţiţi,pentruca,uniţi cu ceilalţi Români,să putem fi de folos Patriei şi poporului nostru subjugat!

Şi,ca să precizez: Trebue să rămânem pe ce am ajuns,şi să mergem mai departe pornind de unde suntem. Dar în această privinţă voi mai reveni cu altă ocazie,tot în "VATRA"!

* * *

P.S. Ţin să dau o lămurire d-lui Bucur Calangiu,pe care nu-l cunosc personal,ca legionar;anume cine este,că,în privinţa părerilor ce le are despre mine,pot spune că sunt mult prea exagerate. Şi rog să creadă că nu spun acest lucru nici dintr'un exces de modestie,şi nici din anumite socoteli,cum s'ar zice,tactice! Sunt,în adevăr,ca atâţia alţii,foarte mulţi,din generaţia Căpitanului,- nu însă şi un "splendid exemplar". Eu am văzut şi am trăit cu exemplare splendide în Legiune şi ştiu ce înseamnă a fi un splendid exemplar!

Pr. Vasile Boldeanu

NOTA NOASTRA. I.Repetăm: obiectivul temei desbătute:Refacerea Mişcării,impunea să insistăm asupra pricinilor lăuntrice care au dus-o la hasul de astăzi,- oprindu-ne numai incidental la putregaiul clasei noastre conducătoare,asupra căruia toată suflarea legionară e de acord.

II. Ar fi fost bine,pentru îndreptarea noastră şi orientarea cititorilor să se fi indicat locurile în care am scris cu patimă; notăm că nicio pasiune nu va fi în stare să exprime legitima indignare faţă de grozăvia faptelor şi a urmărilor lor.

III. Pentruca "răspunderea"să nu pară doar o sperietoare pentru copii,era bine să ni se fi arătat şi ceva exemple de aplicare efectivă..

IV. Compararea lui Carol cu Neron şi Irod e justă,dar pentru problema noastră ar fi fost mai concludent să ni se spună cum s'au comportat ucenicii lui Ioan şi ai Mântuitorului faţă de prigonitorii lor,în raport cu învăţăturile primite: au incendiat cumva palatul lui Irod? s'au încăierat cu gărzile pretoriene? Când Petru a primit poruncă să bage sabia'n teacă,aşa a făcut - şi nici n'a mai scos-o de-acolo cât a trăit. Iar Iuda,când şi-a dat seama de sângeroasa consecinţă a isprăvii sale,s'a spânzurat! Spun comentatori autorizaţi că el s'a prăbuşit definitiv mai ales când şi-a pierdut speranţa în mila lui Dumnezeu.Dar dacă,ajuns cum era la conştiinţa păcatului săvârşit,supravieţuia desnădejdei,obţinerea iertării i-ar fi fost supremul ideal,şi nici prin anticamera creerului nu i-ar fi trecut să mai râvnească şi la.. conducerea plăpândei comunităţi creştine,la a cărei decapitare pusese aşa de uşuratic umărul.

V. Cei ce vor să creadă că legionarii au mers la abator cu chiote şi flori la pălărie,să-şi amintească de cumplita tragedie a inginerului Clime,care s'a bătut cu pumnii contra baionetelor! de Traian Cotigă,care până'n ultima clipă s'a sbătut să trezească conştiinţa crimei proectate în ofiţerul executor,strigându-i:"Sfâşiaţi harta Ţării,Domnule Colonel!";de furia neputincioasă a inginerului Ionică,de Herghelegiu,Găman,Băleanu, cari,scăpaţi încă c'un fir de viaţă din grindina de gloanţe asasine,n'au căzut în genunchi să implore execuţia,ci au căutat să se salveze. Şi asta nu pentrucă le-ar fi fost frică de moarte;ci unor luptători ce înfruntaseră vijelia şrapnelelor în Spania,sau riscul luptei deschise cu o democraţie başbuzucească,nu putea decât să le repugne moartea stupidă la care au fost constrânşi de isprăvile celor pentru cari Legiunea devenise un excelent cobai al respectivelor năstruşnicii.

Când într'o revistă de greutatea CUGETULUI ROMÂNESC(B.Aires,II,1,p.34),se vorbeşte de "deslănţuirea demenţei regale,care în complicitate cu demenţa câtorva insubordonaţi ordinelor clare ale Căpitanului a împins Legiunea spre sângeroasa "noapte a Sf.Andrei"şi spre toate masacrele ce au împânzit Ţara mai apoi",ni se pare că lucrul trebue să dea de gândit.

Nu scriem cu plăcere aceste lucruri,dar pentru proectata refacere a Mişcării e peste putinţă să nu se ţină seamă de realităţi,cunoaşterea lor fiind indispensabilă pentru dezintoxicarea de superstiţie şi liberarea aripilor Legiunii de plumbul ce de ani de zile o ţine într'o stare nedemnă de jertfa şi de viziunea lui Corneliu Codreanu.

Bucur Calangiu

Sf. Paști, 1938, 24 Aprilie

Îmi intră umezeala în oase. Respir aerul de pivniță. Îmi simt plămânul străpuns de ace, de gloanțe. Mă întind pe patul de scânduri. Mă dor oasele. Stau câte cinci minute pe o parte, câte cinci minute pe cealaltă. Mă întorc pe stânga. Aud cum îmi bate inima. Sau picură picături de sânge din ea?

Se scurge viața din istovitul trup. O, țară! Cum îți răsplătești tu pe fiii tăi! Am adormit. Visez pe Mamaia și pe Elvira Gârneață. Elvira mi-a dat să beau dintr'o cană mare cu apă. Mamaia mi-a spus: "Tare greu o ducem. M'am mutat aici". (Era într'un sat la mahalaua Hușului, dinspre Prut). Eu i-am spus: "Mă duc până sus pe deal, cu Nicoleta și Horodniceanu și, când mă voi întoarce, o să-ți las ceva bani, să nu ai nicio grije". Am plecat. Era noapte. O lună plină, strălucitoare, lumina pământul.

Mi-e teamă să nu i se întâmple ceva. Rămasă iar singură. Un ginere mort în Spania, o fată rămasă cu doi copii orfani de tată. Eu în închisoare. Alți patru copii și ei în închisoare, sau gata de a fi prinși. În urma unuia dintre ei au rămas patru copii fără nicio bucată de pâine. Tată-meu plecat de acasă la București, pentru a-și lua pensia de sărbători, nu se mai întoarce. E arestat și dus într'un loc necunoscut. Nimeni nu știe de soarta lui. Acasă, de Paște, ne așteaptă mama pe toți, să facem sărbătorile cu ea. Sunt așa de puține bucuriile unei mame bătrâne, arar numai adunându-și puii la un loc. La noi, de Paști, e pustiu. Nimeni din cei așteptați. Nu-i niciun suflet lângă mama. Străinii toți o ocolesc și de teamă nu-i mai intră în casă. Bate o inimă stingheră și ne caută pe toți prin închisori, aleargă după fiecare prin celulele noastre să ne găsească. Să ne mângâie, să ne sărute amărâtele trupuri. Dar unde, când nimeni nu-ți spune nimic și nu primești nicio veste? O, mamă, care plângi singură în colțul tău de acasă și pe care nimeni nu te vede, să știi că și noi plângem pentru tine, în această zi de Paști, fiecare prin celulele noastre.

Ieri, Sâmbătă, am rugat să mi se trimită un bărbier, ca să-mi radă barba, crescută sburlit de o săptămână, pe obrazul înghețat. A venit friserul închisorii, un biet țigan condamnat. M'a ras și m'am spălat pe ochi pentru prima oară în această săptămână. Aștept învierea Domnului. Să cer o lumânare plutonierului. Aici n'are de unde să cumpere, dar poate va fi având vreuna în plus acasă la el. Cei doi ofițeri, locotenentul Mastacan și lt. au venit și ei să-și facă serviciul înainte de închidere.. Mi-au adus și o mică lumânărică de ceară, pe care mi-au dat-o cu deosebită bunăvoință. Ei, în puținele minute de vizită reglementară, de două sau trei ori pe zi, nu vorbesc cu mine. Nici ei n'au ce să-mi spuie, nici eu nu-i întreb nimic. Singurele lor cuvinte sunt: "Aveți nevoie de ceva?" La care eu răspund întotdeauna: "Nu." Dar simt în ochii lor că ei înțeleg toată tragedia mea sufletească. Își dau seama de importanța culpei mele și de răspunderea conducerii unei mișcări de peste un milion de suflete, în care se joacă soarta unei națiuni, ca și de durerile care-mi străpung inima pentru cei de acasă și pentru fiecare din sutele și chiar miile de legionari, care în clipa aceasta primesc aceleași aspre chinuri. Înțeleg și situația de umilință în care sunt aruncat. Căci, privațiunea de libertate e una, iar ceeace e cu mine aici e umilire, e degradare până la maximum a ființei umane. Ceeace nu înțeleg sunt poate uneltirile și toate diavoleștile planuri care se pun la cale pentru nimicirea mea și a Mișcării mele.. O condamnare se obține ușor prin ordin. Totuși opinia publică va putea discerne în conștiința și nevinovăția noastră. Și jertfa noastră va crește până la cer, iar Dumnezeu, supremul Judecător, ne va auzi și pe noi. Mi-e sufletul încărcat de nedreptăți.

M'am întins din nou pe patul acesta de scânduri. Aștept ora 11 noaptea, când lumea începe să plece la biserici. Mă învelesc cu paltonul. Nu pot să stau pe spate, căci mă doare, dar nu știu ce, nu pot desluși: șira spinării sau rinichii? Prin crăpăturile scândurii, prin rogojină și pătură, vine un curent rece depe cimentul de jos, care trece și prin haine și se oprește prin coastele slăbite. Mă întorc pe dreapta și îmi strâng genunchii la gură. Mă dor șoldurile. Îmi face impresia că e copt, că e puroiu. Nu pot sta pe o parte decât cinci minute. Pe cealaltă mă doare la fel. Mă gândesc la fata mamei (Cătălina), cum doarme ea cu degețelele în gură și visează la Moș Crăciun, care-i aduce jucării. De sărbătorile Crăciunului dormeam în pat cu ea. Deodată o aud răcnind prin somn. O trezesc: "Ce-i mamă, ce s'a întâmplat?" "Moș Crăciun a căzut depe casă cu un sac de jucării". Un înger nevinovat care nu știe de toate durerile noastre. Împlinește abia 4 ani.

O fi 11. Mă scol, mă spăl, mă îmbrac cu paltonul. Mă așez pe marginea pa-

tului şi mă uit la pustietatea din jurul meu.Sunt singur.Mi-aduc aminte: am mai sărbătorit de două ori Paştile în închisoare.În 1925 la Focşani şi 1929 la Galata.Niciodată însă nu am fost aşa de trist,cu atâta durere în mine şi copleşit de atâtea gânduri. Iau cărticică de rugăciuni şi încep a citi.Mă rog lui Dumnezeu pentru toţi.Pentru soţia mea,atât de împovărată şi îndurerată,pentru mama mea,pe care iar vor fi călcat-o şi bruscat-o comisarii din Huşi,pentru tatăl meu,care cine ştie prin ce celulă zace,în această noapte,pentru fraţii mei deasemenea. Apoi pentru ostaşii legionari,bătrâni sau tineri,aceşti eroi şi martiri ai credinţei legionare,ridicaţi dela casele lor şi duşi cine ştie prin ce închisori.Câtă jale şi câte lacrimi n'or fi acum în sute de familii româneşti!

Mă rog apoi pentru toţi cei morţi.Bunici şi rude,cum şi prieteni care m'au iubit şi ajutat în viaţă.Îi văd pe rând pe toţi.Iată pe domnul Hristache.. şi la urmă îmi apare Ciumeti,cu grupul de legionari martiri căzuţi pe vremea lui. În fruntea lor,mare,îi văd chipul ca într'un tablou.. bătrân,bătrân de o jumătate de mie de ani,cu plete lungi şi cu coroana pe cap: Ştefan,Domnul Moldovei. Mă rog pentru el.El mi-a ajutat în atâtea şi atâtea lupte. Iată-l şi pe Generalul nostru,eroul acesta legendar,cu seria lui de martiri legionari,cu cei căzuţi în ultimele lupte. Iată-l lângă General,în cămaşe verde şi încins,pe Marin,eroul de pe câmpiile spaniole. Moţa,frate drag Moţa,mi se rupe inima când te privesc.Am pornit amândoi,eram aproape copii,acum 15 ani în această luptă.Te văd ager şi netemător.Înfruntând adversităţile.Sfredelind cu ochii de oţel inima duşmanilor.Te văd mai târziu copleşit de greutăţi şi sărăcie,într'o Ţară în care pentru Ion Moţa nu se găsea pâine.Pentru această sărmană de pâine în România nu era deajuns numai capul tău mare,îţi mai trebuia şi o inimă de trădător.Te văd muncind cu disperare.Te văd obţinând succese strălucitoare la examene,în presă,la bară,la catedră.Te văd târît în închisoare.Umilit şi plin de amărăciune.Îţi văd umerii încovoiaţi şi sufletul îndoliat de atâtea atacuri mişeleşti.Te văd tremurând şi plângând pentru mine.Te văd plecând la moarte.Să faci acestui Neam dovada supremă.Să ne eliberezi pe noi prin moartea ta.Să ne deschizi cu pieptul tău sfârtecat,cu picioarele tale rupte,drumul biruinţei unei generaţii.

Şi uită-te acum la noi,dragă Moţa.Eu stau aruncat ca un câine aici.. pe aceste scânduri.Mă dor oasele şi îmi tremură genunchii de frig.Ai noştri toţi,toată floarea acestei Românii,zace culcată cine ştie prin ce temniţi. Doamne,mă rog în noaptea aceasta de Înviere,primeşte-mi jertfa.Iatemi viaţa. Căci Ţie, o Ţară! nu-ţi trebuiesc puterile noastre,Tu vrei moartea noastră.

O fi trecut de 12. Poate şi de 1. N'am mai auzit clopotele sunând Învierea.Aprind lumânarea şi zic: "Cristos a înviat!" Lumea prin sate şi oraşe se întoarce acasă cu lumânările aprinse. Ai noştri toţi,familiile noastre,plâng în noaptea aceasta.

Am desfăcut o cutie de sardele şi am mâncat una din ele.De Luni seara n'am mai mâncat nimic. Am băut o jumătate cană de apă. Ghemuit deasupra rogojinei,adorm..

Corneliu Zelea Codreanu

F L O R I I

Era o vreme dulce, cu aburi pe zăvoaie
Şi dangăte de clopot în turlele de fer;
Cântau în prag cocoşii, prevestitori a ploaie,
Cu gâturile'ntinse spre apele din cer

Pe măgurile negre cu poalele jilave
Mijea un fir de sate răznite de la drum..
Eşiau pe brânci din iarnă cătunele buhave
Şi îşi scoteau la soare căciulele de fum.

Departe, pe pârloage, băjenărind uitate,
Un pâlc de capre albe îngenunchia umil;
Suind spre grinduri, cârduri de vite'ngândurate
Păşiau, ascultătoare de-un câine şi-un copil.

O paşnică tristeţă punea fără de ştire
În orice coş de piepturi un suflet ne'ncăput;
Lumina sta pe uliţi, şădea prin cimitire,
Dar se sfia să intre în casele de lut!

Pe Domnul primăverii îl aştepta pământul..
Isus venea cu iarba.. şi sălciile'n vad
Cu bumbi de muguri proaspeţi îşi încheiau vestmântul
Şi'n cale ploconite, I-l aşterneau plocad.

V.Voiculescu

PÂNĂ LA URMĂ, EMIGRANT (Povești contemporane..)

III. Eram la mai puțin de o sută de metri de graniță, când din dosul unei stânci auzim un fluerat. Un grănicer sârb ne făcea semn să ne apropiem de el. Dacă fugeam, riscam să fim împușcați. Ne-am apropiat de el cu gând să-l dezarmăm, dar ne-am temut că s'ar putea afla și alții prin prejur.

Am fost duși la UDBA din Sejana. După 8 zile ne-au trimis la Lubliana, apoi la UDBA din Belgrad, unde am stat într'o celulă încălzită - și pe deasupra ascultând repetițiile făcute de muzica armatei la două etaje deasupra noastră. Orchestra repeta zilnic în special din concertele pentru pian ale lui Mozart. Mă întrebam: cine va fi avut ideea atât de paradoxală să pună la dispoziție pentru repetiții simfonice tocmai sala unei închisori unde "condamnații" stăteau cu anii fără să fie judecați?! Un tânăr sârb din celula noastră spunea că e acolo de șase luni fără să știe de ce. Mai erau acolo câțiva foști miniștri ai vechei clase conducătoare.

Am fost trimiși înapoi la Arangelovăț și ținuți închiși 33 de zile drept pedeapsă pentru încercarea de fugă. Ar trebui să repet aceleași lucruri ca foame, frig, mizerie. Eram scos mereu la raport și întrebat dacă vreau să studiez în Iugoslavia, statul oferindu-mi întreținere gratuită. Mi se spunea că zadarnic caut să ajung în Franța, că acolo nu mă așteaptă decât mizerie. - La 16 Februarie ne-au pus în libertate. Eram ca dela început, căci la Sejana ni se luase tot ce aveam, inclusiv scrisori și bani.

Am scris CAROMAN-ului în Franța să facă ceva ca să putem pleca. La ambasadele din Belgrad am întâmpinat numai refuzuri amabile, sau amânări. Singur Consulatul Francez făcea tot ce-i sta în putință pentru a scoate pe români din Iugoslavia. Lucrurile mergeau însă greu, căci autoritățile acordau anevoe viza de ieșire.

După mai multe cereri la Ministerul de Interne, în Aprilie am primit, dintre toate actele cu care trecusem granița, doar buletinul de identitate. Scrisesem până și mareșalului Tito ca să ordone restituirea actelor confiscate la Cladova. Păstrez răspunsul, uimitor, pe care l-am primit: se afirmă în el că actele cu care trecusem îmi fuseseră înapoiate, că cercetările au dovedit că nu mai avusesem altele la venirea în Iugoslavia.

Pregăteam în amănunt a doua fugă când, fără veste, primim ordin să ne prezentăm în orașul Svetozareva, pe vechiul nume Iogodim, unde se formase un centru de români. Am ajuns acolo însoțiți de nelipsitul milițian, dar nu mai aveam mâinile în lanțuri. Amânând din zi în zi începutul lucrului, am încercat cu acelaș C.V., la 8 Mai, a doua fugă. Din oraș am plecat seara la 8 și am mers până la Craguevăț, 42 km, unde am ajuns la 3 dimineața. Nu voi uita niciodată drumul din noaptea aceea, cu aerul imbălsămat de miresmele florilor, cu cântecul fermecător al zecilor de privighetori în luncile și grădinile de pomi din lungul șoselei. Dimineața la 6 am plecat cu un autobuz la Belgrad. Acolo am copiat după o hartă itinerarul de parcurs. Aveam și o busolă. Seara am luat acceleratul de Lubliana, unde am ajuns a doua zi, dimineața. Îmbrăcați ca niște muncitori atunci ieșiți dela lucru, nu băteam cu nimic la ochi.

De data asta nu am mai fugit spre Triest, ci am pornit spre Tolmini, pentru a trece direct în Italia. Drumul l-am făcut foarte greu, din cauza ploilor neîncetate și a lipsei de hrană. După cinci zile am reușit să trecem granița, într'o Duminică pela prânz. Când am întâlnit un țăran care ne-a confirmat că suntem în Italia, bucuria noastră a fost neînchipuit de mare. Scăpasem însfârșit cu totul de regimurile comuniste și ne găseam în Italia, țară liberă. După acel nenorocit 23 August care ne-a adus ocupația rusească era pentru prima oară că vedeam oameni liberi. Am fost duși la Cividale, un oraș din apropierea frontierei, apoi la Udine, unde ni s'au luat interogatorii mai amănunțite. După trei zile de închisoare, m'au trimis la Frossinone, apoi la Fraschette, un câmp de concentrare pentru refugiați străini; tovarășul meu de drum, C.V., a trebuit să rămână la Udine aproape încă o lună, deoarece era socotit dezertor din armata română.

La Fraschette, un adevărat lagăr de concentrare, am sosit în ziua de 28 Mai 1951, la 15 zile după intrarea mea în Italia. Nu știam nimic despre românii aflați în exil, nu citisem până atunci nicio publicație românească de peste hotare. Eram departe de a bănui câtă desbinare există între refugiați. Aci am început să aflu câte ceva despre comitetele și viața românilor din străinătate. Așa am auzit de existența unui fond românesc, scos din țară încă de pe vremea lui Antonescu și care astăzi s'ar găsi manipulat de un număr restrâns de persoane ce nici nu vor măcar să dea socoteală de cheltuelile făcute. Din publicațiile primite încep apoi să deslușesc dihonia dintre români, la câtă lipsă de sinceritate recurg unii și

alţii pentru a-şi apăra situaţii şi poziţii ce le vor transplantate în România de mâine. Văd două grupări de tineri naţional ţărănişti certându-se pentru întâietate şi condamnându-se reciproc în termeni.. nu aşa parlamentari.Aud de situaţia ridiculă în care a fost pus unul din exponenţii diplomaţiei noastre,în faţa unui judecător american.Citesc publicaţii în care rivalii ajung aproape la înjurături şi văd că ceeace se chema odinioară "Garda de Fier" a ajuns astăzi să se transforme în gărzi de simişti şi gărzi de mexicani.Un talmeş-balmeş neînchipuit.Oameni,în cari bănuiai seriozitate,îi vezi acum întrecându-se în fuga după situaţii viitoare şi bunuri actuale.Ai impresia că mai toţi românii din exil vor ajunge,la desrobirea bietei ţări,şefi de partide,miniştri,diplomaţi. Modestia şi bunul simţ au ajuns să fie socotite lucruri de ruşine. Dacă ar fi vorba de alţi oameni,diversitatea de păreri poate am socoti-o constructivă; însă fiindcă pe aceşti oameni,cari sunt români din păcate,îi cunoaştem cam ce pot,suntem în drept să ne îndoim că vor fi de folos ţării eliberate. Nu formulez aici nicio părere politică şi nu pactizez cu nimeni; am vrut numai să arăt dezolarea şi desgustul care m'au cuprins la auzul atâtor şi atâtor lucruri inadmisibile,pe care,dacă ţara le-ar şti, şi-ar detesta solii de peste hotare.

În câmpul realităţilor imediate,a fost şi mai greu.Ne adunasem la Fraschette circa 20 de români scăpaţi din raiul lui Tito.Desbrăcaţi şi amărâţi,am crezut c'o fi existând în Italia un comitet românesc care să se intereseze şi de noi. Aşteptarea nu a fost zadarnică,căci am primit într'una din zile câte 500 de lire.Acest aşa zis ajutor n'a făcut decât să pricinuiască şi mai multă bătaie de cap,că nu ştiam cum să-l împărţim.. Cum însă Dumnezeu nu lasă pe cel căzut în nenorocire,iată că spre bucuria noastră soseşte într'o zi însuş preşedintele comitetului român din Roma.Mare ne-a fost bucuria când am văzut desaga părintelui,zicându-ne că de-acum nu vom mai umbla cu picioarele goale şi nu vom mai privi cu nostalgie la fumul ieşit din ţigara altuia.Sacul cu daruri,odată golit, ne-a pus în faţa unor sdrenţe,pe care ne întrebam de ce se va fi obosit sfinţia sa să le mai care până la nenorociţii din Fraschette,cari puteau găsi asemenea lucruri în însăşi gropile cu gunoaie ale lagărului.

Speranţele cu care venisem în lumea liberă s'au spulberat odată cu sosirea lui I.R.O.,care lua oameni pentru munci peste oceane.Pus în alternativa de a rămâne în lagăr,sau a emigra,am ajuns la concluzia că emigrarea este singura salvare,căci altfel bieţii românaşi ar trebui să atârne şi ei de cheltuelile"fondului",ne mai rămânând celor mai săraci ca ei cu ce să-şi ducă zilele. Mai sunt câteva zile şi voi pleca peste ocean în America de Nord.Nu ştiu ce voi găsi acolo,dar impresia cu care mă despart de Europa va rămâne aceasta: că am fost una din miile de victime momite să vină spre libertate pentruca,odată ajuns aici,să fiu transformat într'o marfă pusă la dispoziţia cumpărătorilor de peste oceane. Ni se spusese că aici este adevărata libertate,şi am dat peste târgul de sclavi din Bagnoli,unde bieţii oameni,sătui de ani de lagăre şi închisori, se vând cu bucurie. Ţi-ai primejduit viaţa de mai multe ori pentru a ajunge aici,adus de către o propagandă mincinoasă.Ţi-ai lăsat ţara şi tot ce-ai avut scump în ea pentru a veni la Bagnoli să ţi se numere dinţii şi să te pocnească cu un ciocan peste genunchi oameni cari au citit în gazete despre iadul comunist,dar de a căror aprobare depinde dacă poţi,sau nu, să treci examenul medical necesar unui sclav din secolul douăzeci!

Cezar Teodorescu

VLAD PLUGARUL

Sunt un plugar, mă chiamă Vlad Nicoară;
Am faţa aspră şi tăiată'n lemn,
De satul meu mă leagă strâns o sfoară
De ţarină, şi sapa mea de lemn.

Eu nu cunosc sub cer decât pământul
Mai negru ca o pâine de secară.
Dă-mi, Doamne, să-mi călească legământul,
Un plug, doi boi şi braţul care ară.

Ion Pillat

Suntem pururi jucăria orgoliului nostru sau geniului nostru, dacă nu primim prealabil un principiu mai înalt decât noi.

ŞTIRI

- SFÂNTUL PĂRINTE a emis,la 27 Martie,Scrisoarea Apostolică VERITATEM FACIENTES către episcopatul,clerul şi credincioşii din România. Evocând vremile martirilor din Durostorum,Axiopolis şi Tomis,cum şi figura Sf. Niceta din Remesiana,aseamănă situaţia actuală a Bisericii Române cu a Bisericii din vremea persecuţiilor.Cu dorinţa de "a săruta lanţurile celor ce,închişi pe nedrept,mai mult decât pentru propria lor suferinţă şi libertate pierdută plâng şi se mâhnesc pentru lovirea Relgiei,pentru ruina sacrelor instituţii,pentru primejduita mântuire veşnică a popoarelor lor",Sfântul Părinte aduce calde cuvinte de îndemn şi încurajare.

- Din iniţiativa prof.A.G.JUILLAND,care a găsit toată înţelegerea la editura CARTEA PRIBEGIEI a d-lui Gr.MANOILESCU,va începe în curând să apară la PARIS un periodic de linguistică,filologie şi istorie literară românească,intitulat CAHIERS SEXTIL PUŞCARIU,la care sunt chemaţi să pună umărul toţi specialiştii în materie. Cum nu mai există astăzi nicio revistă de studii româneşti,accesibilă savanţilor străini şi care să se ocupe cu precădere de limba noastră,importanţa iniţiativei,plecată dela un străin,este inutil s'o subliniem noi. Îi rugăm pe cititorii noştri - în special pe profesorii şi lectorii de română - să se pună în contact cu d. A.G.Juilland, Docteur ès Lettres, 47,rue d'Assas, Paris 6-e.

- În ziua de 13 Martie a aterizat la BELGRAD,venind dela BRAŞOV,un avion cu 6 Români,toţi din Rgt.17 de aviaţie: D-tru Ghina,fost comisar politic al regimentului;locot.Vasile Piţurcă;Ion Bucur,medic militar -plus 3 oameni din echipagiu. Ei au declarat că au fost constrânşi să-şi părăsească Ţara şi familiile de dorul libertăţii.Că"socialismul"din România e doar un pretext pentru a căra toată averea Ţării în Rusia."Consilieri"sovietici se găsesc pe de rând:în fabrici,laboratoare,inistitute,armată, viaţă culturală;fără avizul lor nu se poate mişca nimic.Reforma monetară s'a făcut pentru a înfrunta grava inflaţie;urmările ei cele mai rele le suportă muncitorii.Petrolul este unul din produsele cele mai sângeros exploatate de ruşi;populaţia nu primeşte decât 2 litri,pe lună,de familie,-cantitate cu totul insuficientă,mai ales la ţară,unde nu e nici electricitate.

- ASOCIAŢIA ROMÂNILOR DIN SUDUL GERMANIEI a comemorat,la 1 Martie, 100 de ani dela naşterea lui Caragiale.Erau de faţă: Dr.SCHUSTER, BRAILEANU, fostul consul BÂRSAN,Traian BOERU,d-ra MAL-MANJ,Virgil POPA,LEONTE,Eugen BÂRSAN,Dr.APOSTOLESCU,etc. D-l Dr.C.SASU,preşedintele Asociaţiei,a făcut o paralelă între timpurile şi tipurile lui Caragiale şi cele actuale. A vorbit apoi prof.MATEICA,care a şi citit,împreună cu av.ŢÂLNARIU,din operele marelui sărbătorit. În încheiere,s'a jucat "Conu Leonida faţă cu reacţiunea,având ca interpreţi pe prof.Mateica şi d-le CALOGERA şi POP.

- Asociaţia Saşilor din România a organizat la MÜNCHEN,la 14 Martie,o "seară camaraderească",la care au participat şi Români:Dr.Sasu,prof.Cârsteanu,Ing.Boeru,d-l Gladin,avocaţii Virgil Popa,Eugen Bârsan,Ţâlnariu, etc. D-l Dr.SCHUSTER,preşedintele Asociaţiei,a pledat necesitatea unei mai strânse apropieri între refugiaţii saşi şi români,accentuând loialitatea de totdeauna a poporului nostru faţă de minoritatea germană.D-l Dr. BRUCKNER a evocat figura lui Caragiale,din ale cărui opere au citit apoi profesorul MATEICA şi d-l LAHNER.

- Răspunzând unei scrisori a d-lor Christian KALMBACH şi Peter LUDWIG, d-l General RADESCU spune:"..cred că o alăturare a tuturor cetăţenilor români de origină germană -bine înţeles,dacă doresc să se înapoieze în România- de toţi acei care luptă pentru eliberarea Ţării,n'ar fi decât de folos. Gestul ar fi apreciat cum secuvine,atunci când va fi să se ia hotărâri asupra reglementării situaţiei foştilor cetăţeni români de origină germană."

- ACHESON a trimis Legaţiei Române din WASHINGTON cópii după 89 documente probând că guvernul dela Bucureşti a călcat tratatul de pace -mai ales în câmpul libertăţii presei şi cuvântului. Cópii similare au fost înaintate şi la O.N.U. Secretarul de Stat american a sfidat guvernul român să dovedească falsitatea acestor acuzaţii.

- Consiliul municipal din BUCUREŞTI a aprobat propunerea consilierilor săi evrei ca strada"Colonel Ureche"să se numească de-acum"Goldfaddem",în amintirea fondatorului teatrului ebraic.Aniversarea a 75 ani dela această fondare va fi sărbătorită în toată ţara - scrie presa "română".

- Preşedintele Uniunii Sindicatelor Întreprinderilor de Poligrafie din RPR,Ion Piţigoi,a trimis Primului Ministru al Greciei o telegramă de protest contra condamnării spionilor comunişti greci. Citind telegrama tovarăşului Piţigoi,d-l PLASTIRAS,ni se spune,ar fi băgat-o pe mânecă..

C A L E N D A R N A Ţ I O N A L

Aprilie(1911): Un grup de escursionişti români,sub conducerea profesorilor Istrati şi Murgoci,vizitează satele româneşti din Macedonia.

- Aromânii protestează la Sublima Poartă contra refuzului Patriarhiei din Constantinopol de a le acorda drepturi religioase.

1 Aprilie(1241),ziua de Paşti: Tătarii cuceresc Rodna

3 Aprilie(1596): Moartea lui Sinan Paşa. Avea 84 de ani.

3 Aprilie(1866): Conflict,la Iaşi,între separatiştii moldoveni şi armată.

6 Aprilie(304): Episcopul Irineu din Sirmium(Mitroviţa de astăzi,în Iugoslavia),e aruncat de pe podul Savei.

8 Aprilie(1821): Apare,la Bucureşti,"Curierul Românesc"al lui Eliade.

9 Aprilie(304): Martiriul Sfântului Dumitru, la Sirmium.

11 Aprilie(1241): Tătarii intră în Sibiu.

12 Aprilie(1204): Cruciaţii cuprind Constantinopolul.

12 Aprilie(1457): Ştefan învinge pe Petru Aron la Doljeşti. La 14 Aprilie,"în ziua de Joimari",îl învinge iarăş,la Orbic.

15 Aprilie(1641): Mitropolitul Varlaam înfiinţează prima şcoală de muzică bisericească în casa cumpărată de Vasile Lupu în Uliţa Ciubotărească,lângă eleşteul Bahluiului.

17 Aprilie(1932): Alegerile dela Tutova,unde guvernul Iorga-Argetoianu,ţinând să nu se lase mai prejos decât partidele"istorice"în aplicarea integrală a"democraţiei",ordonă ca legionarii să fie scoşi"în sicrie"din judeţ. La Băcani,legionarii din echipa lui Popescu Lascăr fură bătuţi la sânge şi târîţi leşinaţi prin zăpadă 2 km până la postul de jandarmi;echipa lui Nicolae Totu fu atacată cu gaze şi silită să evacueze oraşul; echipa lui Ghiţă Costea trebui să treacă Bârladul prin apa până la gât ca să se poată prezenta la secţia de votare,drumurile fiind păzite de jandarmi. Dar cu toată sălbăticia teroarei,cu toată furibunda campanie a presei.. democrate,cu toată arbitrara dizolvare a Gărzii de Fier,aceasta obţinu cel mai mare număr de voturi,5.600,învingând coaliţia politicienilor. A fost una din mişcătoarele încercări ale oropsitei populaţii băştinaşe de a se scutura de mixtura exploatatoare.

17 Aprilie(1938): Arestarea arbitrară a fruntaşilor legionari.

23 Aprilie(1872): Naşterea lui Nuşi Tulliu,cel mai de seamă poet liric al Aromânilor, la Avdela.

23 Aprilie(1887): Sfinţirea Catedralei Mitropoliei din Iaşi.

23 Aprilie(1910): Se înfiinţează Partidul Naţionalist Democrat,sub şefia profesorilor Nicolae Iorga şi A.C.Cuza.

27 Aprilie/7 Mai(1634): Vasile Lupu ajunge Domn al Moldovei.

Petre Vălimăreanu

VIZITA SIMANDICOASĂ. A trecut pe la Roma,în voiaj electoral şi de plăcere(fonduri sunt:lipsesc numai pentru refugiaţii bolnavi),d-l VIŞOIANU.Ducându-şi de căpăstru reprezentantul din Italia,d-sa a descins nu la"Excelsior",cum ar fi vrut,şi cum se cădea unui naş subţire de fost ministru sub Ruşi,ci la un hotel de mâna a doua,nici prea-prea,nici foarte-foarte(ca să nu aibă arţăgoşii dela"Vatra"alt motiv de ceartă şi scandal). Îndată ce s'a aflat de importanta vizită,băncile au tras obloanele..

Curioşi să vadă la chip un mare capitulard,vreo 20 de Români(numeroşi preoţi,câteva cucoane drăguţe,resturile diplomaţiei regale române de aici şi vreo trei legionari)s'au prezentat,binevoitori,la hotel"Minerva".Nu arăta rău,părea bine nutrit şi odihnit,iar caracteristicul miros da paie al refugiatului trecut prin lagăre lipsea cu totul.Pudrat şi radios,brilant în societate,era imaginea leită a ţării care suferă în lanţuri.

După ce invitaţii s'au întremat cu ceva microscopice dulciuri şi"ranciate"economice -cum se ştie,în RPR e în curs o mare campanie de economii- a vorbit Mons.TAUTU.Cu accentul şi frumoasa sa rostire sătmăreană, sf.sa a pomenit la un moment dat de "jirul"pe care Suveranul l-ar fi dat d-lui Vişoianu;rotofeiul aspect al interesatului venea să confirme..

A răspuns"Preşedintele",cu un discurs dă om dăştept,care a terminat cu succes gimnaziul la Buftea.Plăcută în special modulaţia periferic bucureşteană a vorbirii:cei 20 dă Români,chinuiţi dă dor dă ţară,s'au simţit câteva minute pă Griviţa şi au mulţumită lu Dumnezeu dă providenţiala vizită.Au fost şi momente de veselie,când d-l V.a spus că nu Kamitetul poartă vina neînţelegerilor dintre refugiaţi,şi că la Fundaţia de la Paris se lucrează serios.. Vizita d-lui V. la Roma e un nou şi urias pas spre liberarea ţării.Am [illegible]

II. DE VORBĂ CU PROF.I.SÂN-GEORGIU

Ne făceam favorita plimbare prin pădurea dintre Uedem-Marienbaum,renumitul Reichswald de odinioară,pârjolit acum de focul războiului ce abia se stinsese,dar a cărui cenuşă era încă foarte fierbinte. Venise vorba,ca întotdeauna,de situaţia politică,şi mai ales de oamenii politici ai României. -Ce credeţi Dv. despre Iorga,domnule profesor? întreb eu.

- Ce să cred mă!.. era un nebun şi un încrezut!.. Prea inteligent nu era.În schimb citise mult şi avea şcoala cititului.Eu am fost secretarul lui multă vreme şi pot să spun că-l cunosc bine.Ce-am văzut la el atunci am constatat mai târziu la mareşalul Antonescu. Erau croiţi amândoi după acelaş calapod. Cu Iorga eram aproape în fiecare zi,încât prietenii de cafenea mă tot iscodeau să le spun dacă profesorul doarme cu barba sub plapomă sau peste plapomă.La început am râs de această glumă,dar mai târziu nu aveam odihnă nopţi întregi,obsedat de acest gând,până când am fericită ocazie să văd şi acest lucru.

Eram amândoi în propagandă electorală la Botoşani,judeţul nostru de baştină, şi,găzduind la un învăţător,ne-a dat omul la amândoi o singură cameră. Venind vremea culcării,numai ce văd pe Iorga că se desbracă şi ia pe el o cămaşă de noapte cusută cu arniciu şi lungă până la călcâe. Dar cum era înalt,cămaşa-i cădea ca o cortină până la picioare,iar barba-i stufoasă,proectată pe fondul alb al cămeşii,îmi făcea impresia că am în faţă pe Sfântul Vasile cel Mare. Mă desbrac şi eu,scot din geamantan pijamaua pe care o arunc repede pe mine,dispărând cât mai repede sub pătură. Când m'a văzut în această uniformă cu brandenburguri şi epoleţi, l-a podidit râsul:

- Bine măi Sân Georgiule! ce dracu-i aia pe tine? parcă eşti un saltimbanc dela circ!.. ori asta la voi se chiamă civilizaţie apuseană?..

Am tăcut chitic şi am înghiţit în sec,înfăşurându-mă cât mai strâns în pătură. Se culcă şi el.. stinse lumina.. dar la lumina focului din sobă tot putui observa că Iorga doarme cu barba sub plapomă,- veste care a umplut cafeneaua imediat ce am sosit în Bucureşti.

Credea că nu există în ţara românească un altul mai capabil ca el. Avea el impresia asta,încât într'o zi mi-a spus: Bine,măi Sân Georgiule, ce mi-a dat mie această ţară,pentru care eu mi-am sacrificat munca întregii mele vieţi?.. Fost-am eu rector?.. n'am fost! Fost-am eu ministru?.. n'am fost! Fost-am eu prim-ministru?.. n'am fost! Fost-am eu preşedinte al Academiei Române?.. n'am fost!.. n'am fost nimic,dragă S.Giorgiule!.. nimic!- Aşa mi se plângea,măi,atunci,şi am avut ocazia să-l văd nu după multă vreme urcat pe scaunele tuturor acestor instituţii la care râvnea; numai la preşedinţia Academiei Române n'a putut ajunge.Şi n'a putut ajunge pentrucă aici e lucru cu tâlc.Poţi să fii rupt din soare,dacă însă academicienii nu te vor,te sbaţi în zadar.Aşa s'a întâmplat cu Iorga! Deşi îndeplinea cu prisosinţă toate condiţiunile ce se cer unui candidat la ocuparea acestei înalte funcţiuni,îşi ridicase însă academicienii în cap şi aceştia nici nu voiau să audă de numele lui.

Din cauza acestei vanităţi a venit în conflict cu tineretul! Că să ştii tu dela mine,dragul meu; tineretul te înalţă pe culmi nebănuite,aşa cum l-a înălţat pe el începând cu perioada anului 1907,şi tot tineretul te doboară,atunci când te ridici împotriva năzuinţelor lui.Cu tineretul nu te poţi juca.E o sabie cu două tăişuri:ori te ia în braţe şi te spală de toate păcatele,ori te aruncă de nu te mai scoli!

Eu am vrut să scriu un articol pe chestia aceasta în revista mea,dar m'am gândit după aceea că nu se face! am fost secretarul lui,oarecum prietenul familiei,mai ales că vroia să mă căsătorească cu Magdalena,una din fiicele sale!

- Şi V'ar fi dat ca zestre vila şi Universitatea dela Vălenii, maestre!
- Ce zestre,măi?.. Iorga nu era bogat!.. "Zestrea fiicelor mele sunt eu!",spunea el ori de câte ori venea vorba de aşa ceva.
- Dar cu cealaltă lume politică cum se împăca, domnule profesor?
- Nu agrea pe nimeni! ura pe toţi!.. Era antisemit şi totodată anticuzist şi antigardist.Antisemitismul lui se manifesta prin expresii grosolane,pe care le puteţi citi şi voi oricând în "Neamul Românesc".Nu avea pe nimeni şi nu credea în nimic!

A voit odată să facă un pact electoral cu Argetoianu,şi cum eu eram în graţiile acestuia,m'a însărcinat pe mine să mijlocesc această apropiere.bucuria mea!.. mă şi vedeam cheia noului partid şi fac-totum în eventualul cabinet Iorga-Argetoianu. Mă duc la Conu Costică cu această propu-

nere,pe care bătrânul o primeşte cu destul interes.Cu bucurie,chiar! Conform instrucţiunilor primite,îl invit la Văleni,unde cu ocazia deschiderii cursurilor universităţii populare,prezentat de Iorga cu destul fast,corifeul dela Breasta trebuia să ţină o conferinţă.

În ajunul zilei cu evenimentul istoric,Argetoianu vine la Văleni. Iorga îi iese înainte şi-l ia în primire chiar dela poartă.Eu mă ţineam retras.

- Bine aţi venit,domnule Argetoianu!.. Conu Costică strânge vârtos mâna sfinxului dela Văleni,iar cu mâna rămasă liberă caută să se descheie la pantaloni.

- Apoi să fie într'un ceas bun,Profesore!.. (şi trage pe Iorga după el, spre un strat de flori ce se afla în faţă,căutând omul să-şi îndeplinească anumite nevoi).

- Domnule Argetoianu! ce faci domnule?.. dar nu pe florile Catincăi, păcatele mele!

Ţinându-l încontinuu de mână,îl târăşte mai departe spre un măr ce se afla în mijlocul grădiniţii.

- Pentru numele lui Dumnezeu! nu cumva vrei să-mi spurci fructele?

- Dar unde vrei să mă duc domnule? sări ars bătrânul,care ne mai putându-se reţine,îşi dădu drumul peste un boschet de agrişe.. dar tot cu Iorga de mână! Sfinxul turba! se făcuse vânăt,barba i se sbârlise a vrajbă.

Întrevederea fu de scurtă durată. După plecarea invitatului,profesorul mă chemă la dânsul în birou; în faţa lui avea un vraf de hârtii răvăşite ca şi firele de păr ce-i brăzdau încâlcit chelia.

- Să plece porcul imediat! ai înţeles?.. să nu-l mai apuce ziua pe aceste meleaguri!

Vroi să spun ceva,dar nu-mi dădu răgaz: Pleci imediat!.. faci ce ştii şi-l expediezi!.. tu l-ai adus,tot tu să-l duci!..

Eram disperat! toată cariera mea politică se dusese dracului! Mă duc la hotelul unde locuia Argetoianu.Pe drum mă tot gândesc cum s'o dau s'o scot la capăt. Îmi zic: Iorga este un nebun! ăstălalt e inteligenţa încarnată.Dacă-i spun tot cum s'a întâmplat,atunci desigur că numai el e în stare să dreagă busuiocul. Ajung la el şi-l găsesc stând la taifas cu vreo câţiva prieteni politici.Vizita mea precipitată îl face să bănuiască ceva: - Da ce s'a întâmplat măi Sfinte Gheorghe?

- Ce să se întâmple Coane Costică? iată ce-i!.. Şi-l pun în curent cu cele întâmplate.Bine înţeles,numai între patru ochi.

- E nebun mă? se leagă el de-o spurcăciune de unchiaş? strică el bunătate de pact electoral pentru o.. Păi bine măi Sfinte Gheorghe,eu sunt bolnav măi,sufăr de prostată şi trebue să ies afară la fiecare cinci minute!.. Aşa zăpăcit nu mi-a fost dat încă să văd!.. Ce-i de făcut?..

- Coane Costică! am o idee!.. sări eu după câteva momente. Iorga n'are bani.Şi cum aleargă cu gura căscată după ceva fonduri,cred c'ar fi foarte nimerit să subscrieţi şi domnia voastră cu ceva pentru cantina universităţii populare,mai ales că mâine se deschid cursurile.

- Păi cât să dau mă?

- Daţi şi d-voastră vreo 20.000 lei.

- Crezi că-i mulţumit?

- Încă cum!..

Cu 20.000 lei în buzunar,mă duc glonţ la Iorga. Era în birou. De la uşă m'a şi luat în primire: - Ei,a plecat bestia?

- Domnule Profesor!.. lăsaţi..

- Ce să las domnule? Să piară porcul de aici!

- Domnule Profesor,nu mai luaţi lucrurile aşa, că Argetoianu poate să şi moară până mâine!.. îl distruge prostata!.. Şi începui să-i înşir la fel de fel de baliverne,adevărate şi neadevărate.. La urmă veni cu bomba: Ca să vedeţi ce suflet are!.. ne-a dat şi două zeci de mii de lei pentru cantină!.. (şi-i aruncai banii pe masă).

Când i-a văzut,s'a schimbat ca prin farmec.Parcă era Harpagon când îşi regăseşte caseta.Ochii îi străluceau..

- Ia te uită domnule,ce suflet nobil are săracul!.. ce inimă de aur!.. te duci imediat şi-i spui să se pregătească pentru mâine!

Câştigasem partida! A doua zi, prezentat de Iorga, Conu Costică deschide cursurile dela Văleni,printr'o conferinţă bătrânească plină de tâlc şi de înţelepciune..

D. Em. Popa

DORURI ŞI NECAZURI (Fragmente de scrisori)

S.-Olanda: ..Am fost 18 ani şefer la Externe Bucureşti Am purtat cu maşina mulţi oameni de Stat deci practica ma făcut se apreciez omul după însusirile care şi le arată.Frumosul este se respectăm morţi,cred că fosti Legionari au înţeles greşit sfatu părintesc pe care Marele răposat cărturar Român Nicolaie Iorga a căutat îndrepte răul cărturarul a scris vagone de cărţi folositoare Neamului Românesc.Ce cărţi au scris Legionari? cartea de bun legionar este egală cartea de bun comunist carei deosebirea -între cuib- şi celulă niciuna,aceiasi oameni eu am văzut.Aţi fost în ţară 1940-1945 şi nu aţi înţeles nimica.Numai Iorga şi Maniu sa opus ca România să dea Basarabia şi Ardealul şi Dobrogea Legionari îi preocupa punerea mâni pe putere nu interesa că ţara pere.80.la sută au întors cămăşile verzi pe dos culorea cea roşie şi din 1944 până în prezent continuie a sugruma buni Români Sunt de acord se fim uniţi în juru celor mai buni dintre noi natural Diplomaţi şi fosti oameni cu trecut politic frumos rog se nu se comfunde Diplomati cu Negustori sau cu Malaxsafabricant trebuie ştiut că în ţările streine spre a ne apara drepturile nu stau de vorbă cu negustori,deci este necesar se ai un creţeanu-Vişoianu pentrucă ştiu treburile de a rostu..

S.-Germania: ..aici nu(prea)putem să continuăm desbinările din ţară.Ce rost pot să aibă răfuielile mărunte,dând un aspect deplorabil străinilor din jurul nostru,care nu ştiu cine pot fi reprezentanţii legitimi ai Românilor din exil. Salut deci,cu bucurie şi mândrie desfăşurarea steagului "Frontului Libertăţii".

N.-Franţa: ..Aveam de gând să vă laud revista,care într'adevăr cu fiecare număr devine tot mai bună -mai cu vână- stând pe "cracii ei" cum ar spune D-rul Apostolescu;dar mi-e teamă să nu păţesc ca şi Posteucă,pentru care nu exista altă "istorie a literaturii române" mai bună decât a lui Murăraşu,fiindcă numai în aceasta -pe vremea aceea- se pomenea de dânsul.. în viaţa noastră a apărut un eveniment de o mare importanţă, despre care n'aţi nici amintit măcar în Vatra de pe Martie.Este vorba de retragerea d-lui Sima şi a"spumei sale"din Mişcarea Legionară;socotind se vede,ajuns timpul,să-şi creeze un nou partid,ultra-democrat,pe dimensiuni de veacuri şi munţi de dragoste netărmurită,cu nume care defineşte însuşi viitorul program politic: Frontul(Renaşterii)pardon,al Libertăţii. ..sunt gata,gata,să mă înscriu între viitorii berbeci de jertfă,pe altarul nu ştiu cărei"Verone"! Ce mă sfătueşti să fac? Să las care sapa şi hârleţul din mână şi să apuc arma libertăţii,sau să-mi văd de treabă şi să rămân mai departe alături de amărâta noastră organizaţie şi de morţii noştri? Mi se pare că "Frontul"e construit numai din ofiţeri,căci trupa a luat-o rasna;deci cu adevărat spumă şi numai spumă..

Am început deja să lucrez la noul imn al Fe-Leului.Deocamdată sunt în stadiul găsirei de rime: comandantul,neantul, Horia,gloria,istoria,victoria,memoria, Ciolane,olane,vulcane,borcane,burlane,etc.,etc. Grea muncă, treabă de forţat,dar ce să-i faci? Ţara,Neamul,Veacurile,o cer! Sunt un martir! Cel puţin de data asta sper şi eu la o ţâră de grad şi decoraţie..

I.-Germania: ..cu inima îngreunată mă gândesc la timpurile trecute când onoarea şi demnitatea erau pentru noi isvoare de atitudine şi conduită. ..mă bucur de pe-acum aşteptând numărul viitor al gazetei,şi mai ales articolul părintelui.Încet,încet se sparge ghiaţa,semnul primăverii apropiate,şi să dea Atotputernicul şi celorlalţi fruntaşi ai timpurilor de glorie legionară curajul şi puterea să ia atitudine curată în faţa acestor grave probleme.Să întindem iară"hora Unirii",în strigăte şi grai legionăresc. La-oparte cu rezerva rece şi chibzuită. Numai cu luptă curată şi onorabilă,şi numai ei,vor putea scoate Mişcarea din mlaştina în care se află. Noi,cei mici,aşteptăm glasul păstorului,ca şi turma cea părăsită..

F.-Noua Zelandă: ..am rămas foarte impresionat de toate cele scrise în cartea pr.Palaghiţă,şi în acelaş timp revoltat şi îndurerat de cele ce s'au petrecut la Rostock.Mai rău decât politrucii! ..în ţară se ştie de toate,după cum îmi povestesc cei veniţi prin Jugo-Slavia şi Grecia.Sper că va veni ziua sfântă când toţi îşi vor da seama de neghină şi vor merge din nou pe drumul marelui Codreanu.Îmi sunt şi mie cunoscute multe fapte a Brigaderilor,dacă vă interesează vă pot reda ceva din ele.. În România se vor întoarce numai cei ce vor pune mâna pe armă şi vor lupta..

Printre emigranţii de aici cel mai mare procent îl au Grecii din România.La clubul lor de aici din Wellington: locul principal pe peretele din faţă îl ocupă marele tătuc Stalin. Cât sunt cu noi,plâng România,iar când sunt cu alţii ne fac ţigani şi popor necivilizat şi zic că au trăit rău sub toate guvernele.După mine,aceşti Fanarioţi n'au ce mai căuta în Ţară..

P.-Suedia: ..N'am încă lucru potrivit,nici locuinţă omenească;stau cu nevastă-mea într'o odaie,iar copilul stă în oraş la un cămin şi vine acasă numai la două săptămâni.Lucrul e greu şi murdar: fac ghiaţă,car cărbuni,car dela gară toate mărfurile,curăţ zăpada.. Mai mult soare cu dinţi, vânt,ploaie,ceaţă.E o climă rea. Dacă aveţi ceva calendare ortodoxe,trimiteţi-mi şi mie unul,căci nici nu ştiu când cade Paştele. ..Ar fi momentul să se dea semnalul pentru unificarea cadrelor Mişcării.Vom ierta pe cei ce au greşit fiind induşi în eroare,iar cu cei ce-au provocat desbinarea în Legiune vom fi necruţători! ..Propun d-lui Gh.N.Ghica,care-i socoteşte pe Românii-Macedoneni drept"minoritari",să-şi facă analiza globulelor româneşti împreună cu oricare dintre ei..

C.-Germania: ..Vă mulţumesc foarte mult pentru gazetă,căci mi-era dor de veşti în stil legionar.Eu am fost în Rostock şi în Buchenwald şi ştiu şi la Viena ce s'a petrecut,când s'a gradat cu nemiluita toţi băeţii înscrişi în Legiune după 3 Septembrie,fiindcă erau brigadieri,iar noi deşi eram bolnavi deja din Rostock am fost trimeşi în armată ca să scape de noi.Din nenorocire,eu am căzut prizonier la Ruşi unde m'am îmbolnăvit grav de plămâni şi schimbându-mi numele am putut să scap dela ei cu mare greutate.Am trecut în zona americană,unde autorităţile germane m'au internat într'un sanatoriu de T.B.C. fără să mă întrebe că sunt Neamţ ori Român;am avut acelaş tratament ca şi Nemţii - mai mult,azi primesc şi pensie ca orice Neamţ.Am fost operat la amândoi plămânii,fără să mă întrebe cine plăteşte pentru mine,că sunt un străin,ani de zile cât am stat prin sanatorii.De aceea îi admir.

Cât am fost prin Sanatoriu,şi prizonier,m'am gândit,când va veni timpul să ne întoarcem în Ţară şi ne va întreba fraţii şi camarazii noştri care sunt în închisori,ce am făcut noi,- ce vom răspunde? că am ţinut discursuri la radio,am dat banchete,ne-am plimbat din ţară în ţară şi că ne-am mâncat ca câinii? altceva bun nu avem să răspundem,căci şi eu am un frate închis din anu 1944: ce voi răspunde când mă va întreba?

Eu vă rog să mă scuzaţi că nu pot să vă trimit ceva bani căci o duc greu,căci afară de plămâni mai sufăr după operaţia de inimă şi de astmă, aşa că ce capăt dela Nemţi e prea puţin,mai ales că o parte din bani o dau pe doctorii..

C.-Australia: ..Legionar n'am fost,căci pe atunci eram prea tânăr;ca simpatizant atunci ca şi acuma pot spune,după judecata-mi simplă,că Vatra are dreptate când afirmă că toate iniţiativele se datoresc generaţiei legionare,pentru care cu drept cuvânt trebue să ne închinăm în faţa acestei armate în frunte cu Arhanghelul din cer.Dar totodată este de datoria Dv. să combateţi pe viitor uşurinţa mexicană de-a scoate pistolul şi de-a lua sufletul unui semen de-al tău.Păcatul şi greşala noastră a fost că ne-am omorât între noi fraţii şi am cruţat viperele hidoase ca Ana Pauker,Dej, Luca şi toată ceata lor de nemernici care astăzi nu mai cruţă pe nimeni în Ţara robită de Satana Roşie.Natural,că ei au fost cruţaţi într'o măsură şi de Măcelarul tinerimii române,Carol Lupescu de Hohenzollern.

Pe tărâmul Australiei,suntem o mână de români.La început ne bucuram de oarecare înţelegere,înfiinţând chiar o Asociaţie,ca după câteva săptămâni să înceapă desagregarea;lupta şi ura de partid împotriva legionarilor a fost obiectivul N.1.Avea perfectă dreptate un eminent profesor din Italia care-mi scria într'o scrisoare:"Ceeace mă desgustă peste măsură este neînţelegerea din sânul emigraţiei noastre din toate ţările.Peste tot numai hulă,batjocură şi ciocoism;au ajuns în fruntea unor grupuri de români elementele cele mai dubioase şi fără niciun fel de omenie şi caracter". Alăturat vă trimit o mică contribuţie, o sterlină..

T.-Canada: ..Când porţi cu tine mormintele,ar mai fi puţine de spus.De câte ori,pe drumuri străine şi în mijlocul unei lumi care nu cunoaşte pietatea,nu i-am chemat înlăuntrul meu,fără a avea alt răspuns decât o tristă tăcere.. "Nu învie morţii".. Cât despre cei în viaţă,Dumnezeu să-i lumineze,mai ales când îşi iau răspunderi.- În acest răstimp am şi învăţat unele lucruri: de pildă,a nu lua parte "roşiilor şi verzilor",cum zice Marc-Aureliu.Astfel,eşti mai puţin indus a face nedreptăţi,căci,dintre toate relele,nedreptatea e cea mai greu de suportat. O,dacă am mai crede, dacă am fi în stare şi dacă am vrea să respectăm cele spuse de Căpitan: "Nici duşmanului să nu-i faci nedreptate".. Dar,până acolo,e o depărtare astrală.Am putea fi,nu-i vorbă,mai îngăduitori cu semenii noştri,chiar când sunt suficiente motive care ni-i fac antipatici.. mai impasibili la cele ce se petrec,poate că am provoca mai puţin rău.. Poate.. De"dragoste" nu îndrăznesc să mai vorbesc,pentrucă aparţine altui plan.Şi apoi această"cheie" la îndemâna tuturor,ne scapă tuturor..

B.-Germania: ..Copleşiţi de greutăţile mari ale pribegiei ce trăim şi mai mult decât acestea de amărăciunile noastre sufleteşti provocate de o stare nenorocită care continuă să roadă,zi de zi mai departe,din conţinutul capitalului moral al unei lupte,de care ne-am legat cu atâta entuziasm şi speranţe însuş sensul vieţii noastre,o legătură sufletească cu un bun prieten şi camarad înseamnă fără îndoială o imensă mângâere în timpul marilor dureri pe care le trăim. Altădată ne căutam fericirea pe drumul greu al tributului de suferinţe,pe care-l cerea împlinirea unui ideal sfânt.Şi nu simţeam nimic din durerea împilărilor pe care trebuiam să le înfruntăm, clipă de clipă,pentrucă pe deasupra tuturora plutea ca o aureolă atmosfera de dragoste şi încredere care stăpânea ca o forţă uriaşă rândurile şi lupta noastră. Iar astăzi,atât de îndepărtaţi de aceste măreţii -în năruirece au rămas în sufletele noastre ca un simbol de icoană,ne simţim mulţumiţi şi oarecum mângâiaţi când putem întâlni un camarad cu care să putem sta de vorbă dela suflet la suflet în atmosfera de odinioară.

..Voi aţi ieşit din cadrul de discuţie şi înţelegere al acestei probleme în isbucnirea legitimă şi firească a unui strigăt de alarmă.Dacă se mai poate salva ceva din capitalul moral,al luptei sfinte care a trezit atâtea speranţe în noi,învestit cu jertfe supreme - este o problemă.Imperativul de încercare al acestei datorii trebue în orice caz împlinit.Rămâne mereu deschisă speranţa că în adâncurile sufleteşti ale fiecărui ziditor,care şi-a închinat sufletul şi puterile în uriaşa încercare de înălţare spirituală a neamului,va isbucni,odată şi odată,marea iluminare în stare să ne rupă de ambiţii,ură şi egoisme şi să ne poarte pe drumul de regăsire al dragostei omeneşti şi creştine sub semnul căreia ne-am început şi purtat lupta. "Vatra",cu tot ceiace se poate vorbi despre ea -rău sau bine- e pusă fără îndoială în slujba acestei năzuinţe. Cu mulţi ani în urmă ne-am dăruit cu mult entuziasm unei mari chemări de luptă pusă în slujba biruinţii virtuţilor într'o societate care gemea în încătuşarea sufocantă a unor obiceiuri şi păcate grele şi ardea în acelaş timp de setea de dreptate. Azi,ca şi atunci şi întotdeauna,străduinţa pentru adevăr,cinste şi dreptate înseamnă cea mai nobilă atitudine a vieţii.Drumul acesta poate fi foarte greu,dar în acelaş timp cu siguranţă suprem de înălţător.

..Aseară am început să învârtim bostanul într'o întâlnire camaraderească care a durat până târziu la 2,1/2.. Discuţiile au fost interesante şi pline de constatări reale.Dar lipsite natural de hotărâri.. corespunzătoare. Chiar numai simplul fapt că lumea ajunge până acolo ca să-şi pună timid o problemă e un pas înainte.. _

D.-Franţa: ..Nu sunt deloc de acord în perspectiva caleidoscopică a evenimentelor trecute care au dus la prăbuşirea României.Vorba lui Caragiale, nu sunt de acord pe ici,pe colea.. şi anume în părţile esenţiale.Excepţie făcând trădarea dela 23 Aug.,unde suntem în deplin acord.Totuş apreciez lupta ce o duceţi în mobilizarea conştiinţelor şi organizarea Marei Lupte, şi pentru acest fapt mă alătur bucuros -Tovarăşi de drum. La ce bun otrăvirea sufletelor cu amărăciuni trecute şi reproşuri.. Spunea Vlahuţă:"Ce te uiţi cu ochii galeşi /La copacii trişti şi goi /Şi oftezi dând pas gândirii /Să mai lunece'nnapoi?.." După umila mea părere trebue să ne ferim să dăm pas gândirii să mai lunece'napoi,ci încordându-ne dinamicul firii să fim uniţi în acţiunea -singura acţiune cu rost- de precipitare a evenimentelor(de ce n'am zice-o făţiş: a războiului? Să mă ierte"Vestitorul"-Eliberare,fără război) şi a dezrobirii Românie1. VATRA e unul dintre bunele,foarte bunele foi româneşti.Calendarul,versurile,coloanele de zbucium şi opinie fac construcţie pozitivă şi adapă setea de românism..

R.-Germania: ..Nu,domnilor conducători.. demenţi sunteţi voi toţi cari aţi uitat să vă cinstiţi zdrenţele.Nu aţi înţeles şi nu aţi ştiut niciodată că sunteţi pierduţi atunci când aţi ajuns să vă bateţi joc de suferinţe. Căpitanul Constantin Foghel a bătătorit drumul cu piciorul dela Stalingrad şi până în Germania,luptând cu duşmanul şi căzând răpus de nemiloasa boală:Tuberculoza.. de şapte ani nu a trecut nimeni porţile să intre aici, decât o singură dată-un preot.Restul a avut frică să nu se lipească microbii pe haine.Acuma iată-l pe Căpitanul Foghel cu pieptul găurit şi de glonţ,aşteaptă în faţa gropii sau a condamnării.. în toată presa românească din exil se scrie de milioane şi de mesele cu sarmale şi fripturi ale unor români din America.Doresc din toată inima tuturora cu inima împietrită şi stearpă,să le ajute Dumnezeu să trăiască numai o singură lună aici între cei 1300 de deţinuţi T.B.C.,să simtă şi ei cum este..

T.-Australia: ..Datorită faptului că situaţia politică se schimbă din zi în zi şi"gongul"din Europa se apropie,m'am hotărât ca prin Aprilie să părăsesc,cu mai mulţi prieteni,Australia,venind înspre Europa..

D E T O A T E

§ În legătură cu lupta "pentru o lume mai bună",deschisă de Sf.Părinte la 10 Februarie, părintele LOMBARDI,stegarul ei,a declarat ziarului TEMPO din Milano: "Suntem la o cotitură hotărâtoare în istoria Bisericii.Nimic nu va fi schimbat în dogmele sale,în adevărurile revelate de ea predicate, ci se va efectua o profundă revoluţie în aspectul exterior,în modul în care va înfrunta ea noile bătălii.Se vor prăbuşi vechi împietriri în unele instituţii bisericeşti şi laice.Se va înţelege că unele metode nu mai corespund mentalităţii de astăzi,că nu mai e permis a lăsa să se confunde legea lui Cristos,drepturile Bisericii,cu unele îndărătnicii,cu criteriile personale,cu interesele de castă,cu neautorizatele tendinţe de monopol. Iubitorii de trai tihnit trebue să reflecteze că Biserica n'a trăit niciodată în tihnă. Creştinul de azi trebue să redevină creştinul din primele epoci ale Bisericii."

§ Programul jubileului de 25 de ani al Parohiei"Sf.Treime"din DETROIT (St.Unite)prevede că "la ora 7.30 p.m.se va începe petrecerea cu dans,care va dura până la miezul nopţii.Această petrecere,deoarece suntem în Post,se dă cu dispensă specială primită dela P.S.Episcopul Andrei.La ora 11 p.m.va fi concurs de frumuseţe,alegându-se Regina Balului;concursul este patronat de Parohia"Sf.Treime".- Nu se precizează dacă la concurs pot participa şi femeile măritate,nici dacă regina balului se alege tot cu dispensă episcopească; seriozitatea concursului este oricum asigurată de faima competenţei în materie a parohului "Sfintei Treimi"..

§ Ni se scrie: "În GERMANIA se reprezintă actualmente,cu mare succes, un film despre Vatican.La un moment dat vine o scenă cu preoţi români celebrând în Colegiul Român din Roma.Paralel cu scena,merg explicaţiile,din care am înţeles că preoţii noştri uniţi ar sluji încă în limba SLAVĂ! Nu mi-a venit să cred urechilor.După reprezentaţie,m'am dus în biroul cinematografului şi am rugat să mi se arate textul.Textul nu l-am găsit,dar am aflat de unde-l pot procura.Am scris imediat,şi astăzi l-am primit.Într'adevăr nu mă înşelasem,căci iată cum sună textual explicaţiile care-ar fi fost date de un preot român: "Sub protecţia Papei stă şi Colegiul Român.Aici se celebrează serviciul divin în limba slavă veche.În biserica Colegiului,altarul se găseşte în dosul unui perete pictat în aur,ca în timpurile Bisericii bizantine".

Dat fiind caracterul universal al Bisericii catolice,îmi închipui că filmul rulează,sau va rula,în toate ţările şi în toate limbile,şi oricine îşi poate închipui cât deserviciu ne face această informaţie falsă.. Milioanele de spectatori din toată lumea nu se vor mai mira de ce Românii au ajuns acum sub Ruşi,din moment ce ei ascultă şi astăzi cuvântul lui Dumnezeu,ca şi aceştia,în limba slavă,- şi aceasta nu numai la ei acasă, ci şi la Roma. Mă întreb,cum a fost posibilă o asemenea eroare? Nu se ştie la Roma că Românii au introdus limba naţională în Biserică încă din secolul XVII? Preoţii uniţi de acolo,altfel foarte grijulii de soarta religioasă a poporului nostru,n'au ştiut nimic de turnarea filmului,când ei înşişi au trebuit să filmeze într'o scenă întreagă? Ce se poate întreprinde pentru"îndreptarea"acestei afirmaţii,care e de natură a induce în eroare opinia publică mondială cu privire la cultura religioasă a poporului român şi,nu mai puţin,a Bisericii Unite însăşi?"

Nu ştim nici noi ce s'ar putea întreprinde. Să sperăm însă că,pe viitor, zelul va fi mai echitabil distribuit..

§ Calendarul CREDINŢA(St.Unite),ne informează(p.36)că oştile române au găsit prin Crimea şi Caucaz,cu ocazia războiului trecut,"sate cu Moldoveni din Basarabia şi Transnistria,aşezaţi de peste un veac în acele părţi şi s'au minunat auzind femeile şi copiii grăind româneşte,fără să aibă vreo şcoală,şi nici preot care să le deie poveţe sau să le facă slujbe în graiu românesc". Şi lucrul era într'adevăr de minune,când ne gândim că,în alte părţi,românii şi-au uitat limba dela prima generaţie,măcar că au avut preoţi destul de arătoşi,- ba chiar şi poftitori de vlădicie..

- Acelaş calendar arată că biserica TREI IERARHI din IAŞI "a fost zidită de către Voevodul Vasile Lupu în anul 1693 şi aici s'a ţinut renumitul Sinod dela Iaşi,în 1642".. (De fapt voevodul ţinuse să zidească biserica încă fiind el în viaţă,cu vreo 50 de ani mai înainte,-dar se vede c'a neglijat să comunice la timp,celor dela "Credinţa",splendida realizare..

§ B.I.R.E.din 15 Martie(p.1)ne asigură că"extremismul de dreapta,sub orice formă ar încerca să reînvie,este definitiv condamnat de democraţiile apusene". Şi cel de stânga?..

§ AMERICA,26 Febr.,p.1: "Grandomanii sunt un soiu de oameni dintre cei mai periculoşi.Ei nu văd nimic important în lume afară de ei înşişi şi vor cu orice preţ să ajungă cât mai sus.. Grandomania e un defect mental. Cel ros de el sufere amarnic de complexul de inferioritate şi deaceea caută să atragă atenţia celor din jurul lui,să se ridice cât mai sus, fie chiar şi pe un vârf de gunoiu"..

- După judiciosul articol al lui Doru CORDUN,care,într'un număr mai vechi,implora pe refugiaţi să nu se mai dea ceeace nu sunt, AMERICA din 21 Febr.,p.3,ne informează că la serbările de 10 Mai din Detroit vor da concursul,între alţii,inginerul Micuda şi arhitectul George Rusu. Celor doi compatrioţi,omagiile noastre!(nu pentru serbare,care încă nu ştim cum va ieşi,ci pentru viteza cu care au ştiut să-şi cucerească titluri academice;studenţi fără perspective prea trandafirii,- când au plecat din Roma, mai anul trecut,erau cu siguranţă departe de a bănui uimitoarele posibilităţi de pe Noul Continent..)

- Fraţii noştri din Ţară -scriu confraţii dela AMERICA(5 Febr.,p.2)- "să fie siguri că după ce vor scăpa de nenorocirea în care se află astăzi nu vor da de alta în genul celeia pe care au îndurat-o înainte de venirea comuniştilor.Noţiunea de democraţie începe astăzi să fie din ce în ce mai răspândită".."Noţiunea"exista de fapt şi la noi,dar"practica"te omora..

§ TRIBUNA dela Detroit(III,1,p.6),redă un discurs al P.S.Andrei,ţinut, după o masă bogată"cu tot felul de bunătăţi,pe lângă curcan",la Southbridge. "Creştinismul -zice P.S.Sa- este baza fundamentală a civilizaţiei şi a progresului". Şi baza de temelie a fundamentului care ar fi?

§ CENTRE ROUMAIN DE RECHERCHES redă,la p.49/103,o conferinţă a d-lui Leontin CONSTANTINESCU,în care se vorbeşte de "problema minorităţilor greceşti,bulgăreşti şi sârbeşti din Macedonia"; pe Aromânii de acolo îi consideră,se vede,majoritari..

§ B.I.R.E.,adică Buletinul de informaţie pentru Românii din exil,condus de românul de viţă veche Teodosiadis,scoate în relief că "cu ocazia zilei onomastice a M.S.Regelui Mihai,comitetul de conducere al Asociaţiei grecilor din România a trimis M.Sale o lungă telegramă,în care exprimă devotamentul tuturor grecilor din România către Tron şi Ţară şi credinţa lor de eliberare a României,pentru care vor depune toate sforţările lor".

Nimic de zis.Dar era şi mai bine dacă,în acelaş timp,ar fi trimis o telegramă şi Regelui Paul,pentru a se pune capăt teroarei pe care o îndură fraţii noştri români din Grecia.Aci,"sforţările" lor ar putea fi mai eficace.Altfel,totul ar mirosi a şmecherie!

§ ISTORIA LITERATURII ROMANE,Editura de Stat,p.I,Bucureşti 1950: Grigore Alexandrescu salută"umbra veche"dela Cozia,"îi laudă râvna şi lupta,îi recunoaşte măreţia faptei,dar nu se simte sdrobit înfruntând comparaţia cu trecutul.El are sentimentul progresului".. (p.56)

- Aceeaşi,p.64: "In rândurile din "Epigonii",dedicate lui Ion Eliade Rădulescu,Mihail Eminescu îl socoate "o enigmă ne-explicată".Studiindu-l însă înarmaţi cu metoda de cercetare ştiinţifică marxist-leninistă,atât opera cât şi viaţa acestui scriitor devin pe deplin explicabile"..

§ Tovarăşului SADOVEANU i se pare "deosebit de semnificativ că atribuirea Premiilor Internaţionale Stalin"pentru consolidarea păcii între popoare"a avut loc la Moscova, oraş care îmi pare,de câte ori îl revăd -scrie d-sa - mai mare,mai frumos,mai luminos,mai aproape de comunism.De-aici se răspândeşte pe tot pământul lumina păcii".. (La Roumanie Nouvelle,Ian.p.7)

§ In fruntea stahanoviştilor români din câmpul textil s'a impus tovarăşa Iordăchescu,care,umilită de a controla numai.. 48 de războaie,s'a obligat să controleze în viitor cel puţin 69!

§ Scrie EXPRESS WIECZORNIY din 29 Oct.trecut:"La 23 Oct.,multe persoane aşteptau afară,la restaurantul Kameralna,şi expresia feţelor lor arăta că nu prânziseră.Şi de fapt,în acea zi,masa nu se servi la restaurantul K. până la 2 şi jum. Intârzierea se datora faptului că toţi chelnerii luaseră parte la o conferinţă economică dedicată studiului sistemelor de îmbunătăţire a servitului clienţilor"..

§ UNGARIA a făcut un nou pas pe calea progresului socialist: a desfiinţat,ca rămăşiţă burgheză,titlul de "doctor"pentru cei ce-l deţineau până acum,rămânând ca pe viitor să-l poarte numai "cei ce obţin o diplomă honoris causa pentru merite faţă de regimul poporului"..

S E M N A L Ă R I

§ Mircea ELIADE, Tecniche dello Yoga, Torino, 1952. Critica italiană a primit lucrarea cu multă favoare, apreciind profunda cunoaștere a problemelor și expunerea limpede; s'au făcut oarecari rezerve cu privire la atitudinea autorului față de istorismul idealist.

§ Tenorul Petre MUNTEANU a interpretat, la posturile de radio italiene, în cursul lunii Martie, bucăți din Mozart și Rossini.

§ Dan PETRAȘINCU (Angelo Morretta) colaborează regulat la "Fiera Letteraria" și la "Il Momento" dela Roma cu schițe și articole de critică literară.

§ Ernest BERNEA, "Mărturisiri pentru un om nou"; "Tabere și șantiere, dela Râpa Galbenă la Casa Verde"; și "Comerțul Legionar": trei broșuri scrise cu sârg la mașină, care ies sub numele "Crucea Albă, 1952": pagini din istoria constructivă și creatoare a Mișcării Legionare, oportun reactualizate.

AM PRIMIT: Mircea ELIADE, Iphigenia, piesă în 3 acte, Editura Cartea Pribegiei, 1951 (dar scrisă în Dec. 1939 și reprezentată la Național în Febr. 1941). - Curajul de a înfrunta o temă milenară, pe care au ilustrat-o nume ca Euripide, Racine, Goethe, Gluck sau Tiepolo (ca să nu pomenim decât culmi), este deja un merit; e însă merit și mai mare, evident, a fi trecut cu succes greaua probă. Reinterpretând în mod îndrăsneț mitul, împrospătându-l cu stări de spirit și situații psihologice ori creștine, ori moderne, ori împrumutate cu ales gust din folclorul românesc, M.E. ne-a dăruit o frumoasă operă "actuală", palpitând de viață cu toată stilizarea și schematismul extrem, imposibil de evitat (se putea evita câteo stridență verbală: "i-o fi căzut cu tronc la inimă Iphigenia..", care sună rău chiar în gura unui soldat beat).

§ CENTRE ROUMAIN DE RECHERCHES, Bulletin, Paris, I, 2 (février 1952). Ca și primul, acest al doilea caet documentează nobila activitate de cultură - sensul major al cuvântului - pe care o desfășoară în Franța, încă dinainte de constituirea oficială a "Centrului" (18 Ian. 1949), un grup neobosit de tineri filosofi, literați, istorici și în genere studioși români. Reușind să atragă în cercul lor, prin seriozitatea problemelor desbătute, o seamă de personalități străine, iar dintre Români pe Mircea ELIADE și Emil CIORAN, ei au creiat la Paris o adevărată "Academie europeană", în ciuda miilor de dificultăți. Le-a înțeles năzuința frumoasă și i-a ajutat, după cât se pare, numai inima de aur a Principelui NICOLAE, care urmărește cu interes activitatea "Centrului". Opera d-lor Octavian BUHOCIU, Octavian VUIA, Paul Costin DELEANU, Horia STAMATU, trebue înscrisă - și pentru lărgimea de orizont, perspectiva deschisă liber tuturor problemelor de astăzi, de care dau dovadă - printre cele mai de preț și fecunde inițiative ale emigranței noastre.

§ CAETE DE DOR, Paris, 5 (Febr. 1952). - Revista d-lor Virgil IERUNCA și C. AMĂRIUȚEI aduce, ca de obicei, o seamă de contribuții alese. Se poate discuta asupra anumitor teze filosofice - cultura este în primul rând dialog -, se pot refuza anumite interpretări, dar nu se poate nega înalta ținută a publicației. Reținem: "Jurnal de Cordoba", de Mircea ELIADE, unde erudiție, sentiment și acut spirit de observație se echilibrează armonic; studiul "Mitică sau logosul parazitar" de psihologie a lichelei-mulțime, de C. Amăriuței; un dialog pe tema raportului artă-viață, de Al. BUSUIOCEANU; versuri de Victor BUESCU, N. CARANICA, N. A. GHEORGHIU, Ion VELICU, Ion PÂRVULESCU; precum și câteva traduceri, în franceză, din Arghezi, Voiculescu și Bacovia.

§ LA REVUE DE CULTURE EUROPEENNE, Paris, II, 2 (Ian. 1952). - Nobila revistă franceză consacră aproape tot numărul problemelor românești: motiv de consolare și speranță într'un moment când Occidentul pare a ne considera definitiv anexați imperiului sovietic, "țară satelită" între altele. Semnează păr. TAILLIEZ, Mircea ELIADE, L. CONSTANTINESCU, Vintilă HORIA, D. MANIU. Conține și o frumoasă traducere în franceză a "Epigonilor", semnată J. Elbé.

§ Calendarul CREDINȚA, 1952, publicat de Episcopia misionară ort. rom. în America. Cuprinde, pe lângă obișnuitele rubrici calendaristice, o utilă istorie a câtorva mitropolii și episcopii românești. Dar ce caută, față'n față, fotografiile d-lui Truman și "înalt prea fericitului Justinian", când e știut că actualul patriarh dela București, ori de câte ori regimul comunist i-o cere, varsă venin, calomnii și lături contra "imperialiștilor" americani și a președ. Statelor Unite? - "Poeziile" publicate nu sunt nici măcar versuri..

§ TERRA D'OLTREMARE, settimanale italiano, B. Aires, XXVI-XXVII, 560 și 568 (30 Nov. 1951 și 25 Ian. 1952). - Publică, sub semnătura dr. Mihail TIGHECEANU, articolele: "Il martirio di Cornelio Codreano, capo della Guardia di Ferro di Romania" și "L'eroica gioventù del Movimento Legionario".

§ CUGET ROMÂNESC, B.Aires, II, 1(Ian.-Febr.1952).- Publică partea întâia
a unui limpede,documentat și,astăzi,deosebit de actual studiu al prof.u-
niv.D.GĂZDARU cu privire la"Contribuția Românilor la progresul cultural
al Slavilor".Pe bază de date filologice,istorice și arheologice,autorul
dovedește deocamdată,răspunzând slavizanților de voie-de nevoie dela Bu-
curești,că nimic din ceece constituie substanța adevărată a spiritualită-
ții și culturii noastre nu se datorește,nici măcar indirect,Slavilor.Tot
d-l Găzdaru semnează un scurt,dar elocvent profil uman al profesorului
filolog dela Iași,A.Philippide.

Revista mai conține un impresionant articol,pe care mulți dintre noi
l-au simțit ca o mustrare,intitulat:"O datorie de onoare față de memoria
lui Dragoș Protopopescu",studiosul și literatul de înaltă valoare:figura
omului,denigrat în mod infam de spuma septembristă,apare cu totul reabili-
tată.În memoriul înaintat în toamna anului 1940,ca să-și apere demnitatea
ofensată,catedra universitară și gazeta, referindu-se la declarația dată
ca să poată ieși din lagărul dela Ciuc,autorul"Fortului 13"scria:"Textul
declarației mele nu conține nimic ofensător pentru Legiune.Acuzația ce mi
se aduce că prin acea declarație mi-aș fi dat implicit adeziunea față de
călăul Căpitanului e complet neserioasă.Declarația mea e anterioară asa-
sinării Căpitanului și,în cel mai rău caz,ea ar putea fi interpretată ca
o adeziune silită dată unui tiran.Dar în ce situație ofensătoare față de
actualul comandant al Mișcării Legionare se pun acela,care fac caz de"tră-
darea"mea,uitând că d.Horia Sima a făcut ceva mai mult decât mine,accep-
tând să colaboreze cu acelaș tiran,care între timp devenise ucigașul Că-
pitanului?" Revista comentează:"Natural că Dragoș Protopopescu nu și-a
mai recăpătat gazeta.Director al ei fusese numit între timp unul dintre
acei fideli,pe care furtunile îi ridicase sus de tot și care nu trecuseră
prin lagăre sau închisori,ca să fie obligați la declarații,și în docilita-
tea cărora"șeful"putea conta mai mult decât în talentul,cultura și inde-
pendența de caracter a unui Dragoș Protopopescu.Cât privește catedra,soar-
ta a vrut ca năstrușnica revoluție din Ianuar 1941 să pună capăt și dosa-
relor de verificare a situației profesorilor universitari,cât și oficinei
care începuse să breveteze un alt om nou decât acela pe care trebuia să-l
făurească pedagogia națională a lui C.Z.Codreanu".

§ LA NATION ROUMAINE, Paris, V, 83-86(Febr.-Martie).-Un articol de fond,
ocazionat de moartea regelui George VI al Angliei și intitulat"Le monar-
que,symbole de stabilité",uită,în încheierea cu tâlc,să spună că în Marea
Britanie monarhia a funcționat bine numai după ce s'a pus capul unui re-
ge,care din întâmplare se chema Carol,sub ștreang: dacă în 1940 aveam și
noi un Cromwell,ca Englezii în 1649,poate lucrurile mergeau astăzi mai bi-
ne.- Organul partidelor politice continuă să documenteze,în articole bo-
gate în informații,tristele condiții ale vieții din RPR.

§ BIRE, Paris, V, 3-5(Febr.-Martie).- Și ultimul editorial dovedește că pe
minoritarii dela această foaie nu-i interesează voința poporului român
după eliberare,ci voința"democrațiilor apusene",care par a avea dreptul
să dicteze lege în România pentru eternitate(între timp se vor emancipa
și Zulușii..).Ni se mai spune,în corpul revistei,că la radio Atena"d.Re-
né Théo,actualul director al buletinului BIRE,a lucrat câteva luni de zi-
le în tripla calitate de redactor,speaker și radio-ascultare": dânsul
scria,dânsul vorbea,dânsul se asculta.. Cum era,de altfel,normal.

§ ÎNSEMNĂRI, B.Aires(Febr.și Martie).- De reținut un judicios articol al
d-lui Grigore MANOILESCU,care propune pe bună dreptate o reînoire,după e-
liberare,a cadrelor magistraturii românești,corupte succesiv de Carol Lu-
pescu și de regimul comunist.Flatându-se a nu sta în termeni răi cu Miș-
carea Legionară -cum citim în"revista presei"-și a fi deci informați asu-
pra ei,cum se face că totuș redactorii"Însemnărilor"nu au aflat pân'acum
că d-l Sima nu mai e cum pretinde aceeași"revistă a presei","șef al Miș-
cării Legionare",din moment ce a dizolvat Mișcarea și,acum,în vremea din
urmă,a constituit un"front al Libertății"?

§ SOLIA, Cleveland, XVII,întru totul ameliorată;AMERICA, Cleveland, XLVII:
remarcabile articolele semnate Doru CORDUN; MESAGERUL(Paris),FACLIA(Lon-
dra),TRIBUNA ROMÂNĂ(Toronto),INDEPENDANCE(Paris),BULETIN INFORMATIV AL
ASOCIAȚIEI ROMÂNILOR DIN GERMANIA DE SUD(München),DEFENSE DE L'EUROPE
(Lausanne),SÜDOST-ECHO(München); ROMÂNIA, B.Aires, IV, 2: foarte gustos și
veridic,"Hagi Tudose în exil".

Adrian Popa

ABONAMENT: 1000 lire, 1000 franci, 10 mărci, 3 dolari, 1 sterlină.
ADRESA noastră: V A T R A, Casella Postale 9075, ROMA-Borghi -ITALIA

"VATRA"
Casella Postale 9075
ROMA - Borghi
(ITALIA)

Rev. Em. VASILOSCHI
Franziskusstr. 179 /I
DÜSSELDORF /Rath
G E R M A N I A

STAMPE

